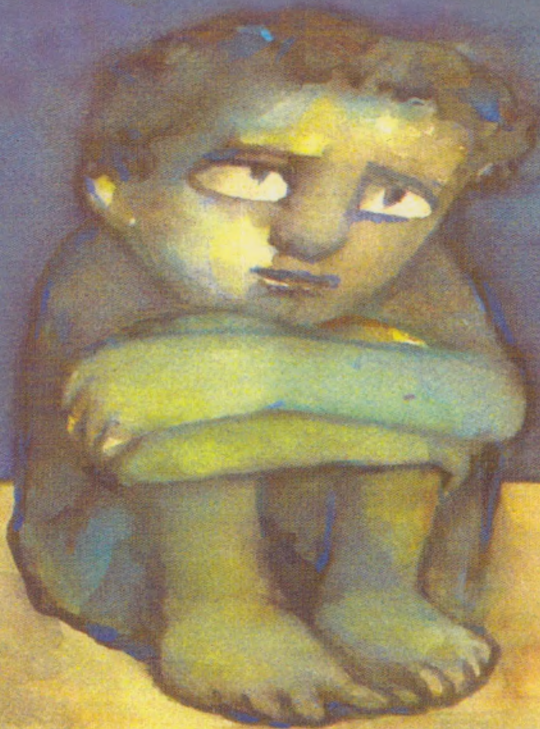
MICHEL BRÛLÉ

Uyumak İsteyen Çocuk

Türkçesi
Canan Coşkan

Michel Brûlé, 1961 yılında Quebec'te doğdu. 1993'te Les Intouchables yayınevini kurdu. Yayıncı olarak çok satan birçok kitaba imza attı. Yazar olarak en büyük başarısını ise birçok dile çevrilen *Uyumak İsteyen Çocuk* adlı çocuk kitabıyla yakaladı. *Uyumak İsteyen Çocuk* yazarın Türkçeye çevrilen ilk kitabıdır.

Brûlé'nin Eserleri:

- *La religion cathodique*
- *Fond de semaine*
- *Le Manifeste des Intouchables*
- *PQ-de-sac*
- *Ail, aïe!: histoire de vampire*
- *Les cœurs de pierre lapides*
- *L'esquisse d'une memoire*
- *Uyumak İsteyen Çocuk* (İmge Kitabevi Yayınları, 2006-2 baskı)

Canan Coşkan, 1984'te İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'ni bitirdikten sonra 2003 yılında Orta Doğu Teknik Üniversitesi Psikoloji Bölümü'ne girdi. Halen aynı üniversitede psikoloji lisansı ile birlikte çift anadal sosyoloji lisans programına devam ediyor.

Coşkan'ın Çevirileri:

- *Uyumak İsteyen Çocuk* (İmge Kitabevi Yayınları, 2006-2 baskı)

İmge Dağıtım

Ankara
Konur Sokak No: 43/A Kızılay
Tel: (312) 417 50 95-96 / 418 28 65
Faks: (312) 425 65 32
E-Posta: dagitim@imge.com.tr

İstanbul
Mühürdar Cad. No: 80 Kadıköy
Tel: (216) 348 60 58
Faks: (216) 418 26 10
E-Posta: kadikoy@imge.com.tr

MICHEL BRÛLÉ

Uyumak İsteyen Çocuk

Türkçesi
Canan Coşkan

İmge Kitabevi Yayınları
Genel Yayın Yönetmeni
Şebnem Çiler Tabakçı

ISBN 975-533-463-7

Özgün Adı
L'enfant qui voulait dormir, 2005

1. Baskı: Ocak 2006
2. Baskı: Mart 2006

Çocuk Kitapları Editörü
Gökçe Gökçeer

Çizimler
Ivan Milutchev

Kapak Tasarımı
Aytaç Fener

Kapak Uygulama
Murat Özkoyuncu

Sayfa Düzeni
Yalçın Ateş

Baskı ve Cilt
Yorum Basın Yayın Sanayi Ltd. Şti.
İvedik Organize Sanayi Bölgesi Matbaacılar Sitesi
35. Cad. No: 36-38 Yenimahalle-Ankara
Tel: (312) 395 21 12 • Faks: 394 11 09
www.yorummatbaa.com

İ m g e   K i t a b e v i
Yayıncılık Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Konur Sok. No: 3 Kızılay 06650 Ankara
Tel: (312) 419 46 10-11 • Faks: (312) 425 29 87
Internet: www.imge.com.tr • E-Posta: imge@imge.com.tr

1

– Ben hikâyeleri çok severim, hadi küçüğüm bana hikâyeni anlat.

Rio de Janeiro'da, Sheraton Oteli'nin Leblon plajının hemen yanında, Vidigal adlı bir gecekondu mahallesinde doğdum. Plajdaki kum benim gibi değildir, beyazdan da beyazdır. İnsanlar temiz, şık giyimli ve özellikle de gururludurlar. Kusursuz giysileriyle sanki bir düğüne katılacaklarmış gibi görünürler. Sanki çevrelerine farklı bir ışık saçarlar. Güneş üzerlerinde parlar ve arabaları ışıl ışıldır. Otomobil şöhret göster-

gesidir. Ayrton Senna, Formula 1 arabası kullanırdı, o bir kahramandı. Eminim ki binlerce Brezilyalı onun ölmemesi için hayatını feda ederdi. 1994 San Marino Grand Prix'sindeki ölümü gerçekten büyük bir boşluk yarattı.

Plajın diğer tarafında, gecekondu mahallesinde her şey iç karartıcı ve bozuktur. Burada, annemin dediği gibi, insanlar siyahtır ve sefaletleri bir abanoz ağacının gövdesi kadar serttir. Bisikletler neredeyse kullanılamayacak kadar paslı ve kırıktır. Sanki şeytan bizimle birlikte yaşar. Muhteşem şehir Rio'da, kutsal deyişle "cidade maravilhosa"da bereket ve yoksulluk dip dibedir. Güneşin her insan için parlak olmadığını ben Rio'da öğrendim. En azından parlaklığı herkes için aynı değildir. Eğer zenginseniz güneş ruhunuza dolar, bedeninizi okşar ve sanki biri alnınızdan içtenlikle öpüyormuş hissini verir, ama fakirseniz ve karnınız açlıktan guruldiyorsa güneş felakettir; teninizi kavurur, sizi sersemleştirir ve kurutur. En sonunda da çıldırtır. Ben bir şey biliyorum da söylüyorum.

Daha önceleri nadiren aç kalırdım, çünkü annem üstüme titrerdi. O cesur bir kadındı. Bizim ihtiyaçlarımıza yetişebilmek için zenginlerin evine temizliğe giderdi. Her zaman et yemezdik, ama yine de evde en azından biraz pirinç bulunurdu. Zaman zaman bizde -az da olsa- bulunanı bizden daha da yoksul durumdaki komşularımızla paylaşırdık. Onlar aynısını bize biraz daha geç iade ederlerdi. Annemi sadece bu kızdırırdı; ama yine de paylaşmaya devam ederdi. Hayat-

ta vermek gerektiğini ve bu cömertliğimizin yüz katının bize geri döneceğini söylerdi her zaman.

Annemle çok mutlu anlarımız oldu. Çoğunlukla güçlü ve güzel bir sesle, coşkulu bir şekilde şarkı söyleyerek beni neşelendirirdi. Karnavaldan önceki gün patronu anneme kutlama yapması için para verirdi. Karnaval sırasında zengin fakir kalmaz, herkes birlikte eğlenir. Parlak kostümlü güzel kadınlar, gruplar halinde yürüyerek ya da süslü kocaman araçlarda, havai fişeklerin altında caddeden geçerler. Dahası müzik ve dans vardır. İnsanları dans ederlerken izlemek o kadar güzeldir ki o anda herkesin mutlu olduğuna inanasınız gelir. Ben de dans etmeyi severim, hatta dansın gözyaşlarımı yok ettiği bile söylenebilir. Karnaval sırasında sankı sihirli bir şeyler söylerim ve bir anda Gülensurat Jean oluveririm. "Samba! Samba! Hey, haydi! Dansı ölümsüzleştirelim! Karnaval hiç ama hiç bitmesin! Samba! Samba!"

Talihsizlik sonraki zamanlarda annemle peşimizi hiç bırakmadı. On iki yaşındaydım; bir gece, şiddetli bir sağanak sırasında kartondan evimiz yok oldu gitti. Annemi yatıştıramıyorduk. Komşular bizim hayatta olup olmadığımıza bakarken o, kollarını kavuşturup eve bakarak yağmurun altında ağlıyordu. Hiçbir ev onun döktüğü gözyaşlarına katlanacak kadar suya dayanıklı olamazdı. Bir tufan kadar çok ağlamıştı. Felaketten kısa bir süre sonra komşuların evinde öldü. Ellili yaşlarda, çökkün, ama cömert bir kadın olan Bayan Peres, acıyla ve titreyen bir sesle annemin muhtemelen zatürreeye yenik düştüğünü bildiriyor-

du. Gelecekte nelerle karşılaşacağımı biliyor olmalı ki sürekli ellerini havaya kaldırıp benim adımı tekrarlıyordu. Oysa annem başka şeylere göğüs germişti. Mesela sıtma olduğu zaman çok acı çekmişti, ama yenmeyi başarmıştı. Annemin otuz sekiz yaşında öldüğünü hiçbir zaman unutamayacağım. Bütün hayatı boyunca didinip durdu. Evimiz sular altında kalırken onun yağmur altında ağladığını gördüğümde onda azıcık da olsa var olan umudun artık tamamen yok olup gittiğini anlamıştım. Annemin yeniden bir şeylere başlayacak gücü yoktu artık. Hastalığı sırasında benim kulağıma "Nino, on iki yaşındasın, artık büyüdün," diye mırıldandı. Ona büyük bir şefkatle baktım ve artık her şeyin bittiğini anladım. Annem kendi kendine daha iyi bir dünyaya, huzurla gidebileceğini düşünmüştü. Hayatları boyunca bir eve sahip olmayı hayal eden insanlar vardır. Benim annemse kartondan kulübesini kaybettiği için ölmüştü.

Kalıntılar arasında evimden kalan bir duvar parçası buldum. O karton parçasının benim evim ve yatağım olacağını söyledim kendi kendime.

Annemin ölümünden sonra mahalledekiler bana açıkça düşman kesildiler. Orada, kendine yer edinmeye çalışan bir çocuksan dişli olman gerekir. Uyuşturucu, hırsızlık ve cinayet kol gezer. Sert oynamak gerekir. Ve ben, hiç de güçlü değilim. Hiçbir zaman dövüşmeyi öğrenememiştim, zaten doğamda da yoktu. Annem her zaman benim ihtiyaçlarımı karşılamıştı. Şimdiyse ihtiyaçlarımı karşılayacak hiç kimsem yok. Babamı zaten hiç tanımadım. Bir gün, teneffüs

sırasında çocuğun biri babamın önceki gün öldürüldüğünü söylemişti. Buna gerçekten inanmamıştım, ama anneme de bundan bahsetmedim. Babam hakkında soru sormaya yeltendiğim nadir anlarda annem sessiz ve düşünceli bir hal alırdı. Eğer babam benimle ilgileniyor olsaydı, dövüşmeyi bana kesinlikle öğretmişti. Hatta belki de öldürmeyi... Annemse bana iyiliği öğretmişti ve bu yüzden iyilik her zaman kalbimde oldu.

Sadece bir kere annem bana babamdan bahsetti. Bunu tamamen farkında olmaksızın yapmıştı. Ona teninin niye benimkisinden çok daha fazla koyu olduğunu sormuştum. Yedi sekiz yaşlarındaydım herhalde.

– Çünkü sen sütlü kahvesin, annen kahve, baban da süt...

Düzgün, süt gibi beyaz dişleriyle gülümsüyordu.

– Babam kim? diye sormuştum.

Bu sıkıcı soru annemin gülümsemesini kaybetmesine yol açmamıştı ve o, sadece soruya cevap vermemekle yetinmişti.

Gecekondu mahallesi toplama kampı gibidir. Dışlanmışların dünyasıdır orası. Bense artık bu dünyanın dışına atılmıştım, çünkü dışlanmışlar beni dışlamıştı. Sokaktan başka gidecek bir yerim yoktu. Bu durumda kalanın bir tek ben olmadığımı düşünerek avunuyordum. Benden önce başkalarının da başına gelmişti ve onlar hâlâ buradalar, hâlâ yaşıyorlar.

Bir salyangoz gibi omuzlarımda karton parçamı taşıyarak buralardan gidiyorum. Pişmanlık duymadan

köyümü terk ediyorum. Ardımda hatıralarımdan başka bir şey bırakmadım. Yıkıntıların altında başka hiçbir şey kalmadı. Her şey gitti. Sahip olduğum tek şey, pelüşleri dökülmüş oyuncak ayım bile artık yok. Annem hiçbir şey duymak istemediğinde ya da kavga ettiğimizde onunla dertleşirdim. Benim küçük ayıcığım... Kollarımın arasında onu sıkardım ve onun varlığı kendimi iyi hissetmemi sağlardı. Şimdiyse tamamen yalnızım. Bu hiç de hoş değil.

Gitmeden önce Bayan Peres'e uğrayacağım. Beni bir daha göremeyeceğini düşündüğünde üzülüyor, ama bu mahalleden gitmem için de beni cesaretlendiriyor.

– Bak Nino, giysilerim üzerimde parçalanacak kadar eskidiler. Bir kümeste yaşıyorum. Burada hepimiz tam bir sefalet hayatı sürdürüyoruz. Dışarısı daha kötü olamaz. Git Nino. Seni tanırım, başa çıkmak için gücün ve inancın olacaktır.

Zavallı Bayan Peres, gözlerinin altı mosmor olmuş ve teni solmuştu. Sigara içmekten elleri sararmıştı ve çok fazla öksürüyordu. Giysileri o kadar eskimişti ki neredeyse içi görünecekti. Zaten onu böyle görmek beni çok üzüyordu. Bu cömert ve misafirperver kadınla çok güzel hatıralarım vardı. Televizyonu olan ender komşulardan biriydi ve ben, onun evinde o küçük ekrana bakarak yüzlerce saat geçirmiştim. En sevdiğim film "La deuda interna"dır. Gitmeden önce Bayan Peres'i yanaklarından öpüp ona, geri döneceğimden emin olmasam bile, "Görüşmek üzere!" diyorum.

Vidigal'in yüksek bir yerinden Rio'yu uzaktan görmüştüm. Aklımda muhteşem, görkemli, kutsal bir şehir canlanıyordu, ama yakından hiç görmemiştim. En sonunda dokunabilecektim. Küçük tepeden inerken ciğerlerimi sıcak havayla doldurdum. Çöp kokusu almıyordum ve iyiydim.

Sevimsiz bakışlara aldırmadan Leblon üzerinde gezinmeye başlıyorum. İnsanlar buraya ait olmadığımı bana bakışlarıyla belli ediyorlar. Sonra Ipanema'yı geçiyorum. Plajda koşanları, paten yapanları ve bisiklet sürenleri izliyorum. Daha önce hiç bu kadar güzel bayanlar görmedim. Tabii şu uçsuz bucaksız deniz de çok güzel. Suya girmek istiyorum, ama korku sarıyor birden. Yüzme bilmiyorum. Hem yolumda ilerlerken fazla zaman kaybetmemeliyim. İnsanlar beni hoş karşılamıyorlar. Üstümdeki paçavralar yüzünden kendimden utanıyorum, üstelik günlerdir yıkanmadım. Diğer tarafta Vieira-Souto Bulvarı uzanıyor. Gelip geçenlerin kötü kötü bakmalarına rağmen manzaranın tadını çıkarıyorum. Güzel arabalar, tıpkı televizyondaki gibi, beni çok etkiliyorlar: Mercedes, Volvo, Citroen...

Aproador'da Francisco-Otaviano Caddesi'nden geçiyorum. Okul bahçesinde çocuklar futbol oynuyor. Benim yaşlarımda olmalılar. Ben de onlar gibi hâlâ okulda olmak isterdim. Ben geçen sene okulu bırakmak zorunda kaldım. Annem bu kadarının kendi başımın çaresine bakabilmek için yeterli olacağını söyledi bana. İtiraz etmedim. Yine de bu beni üzmüştü. Annem bilmezdi, ama ben sınıf birincisiydim. Çok iyi

okuyup yazardım. Yetenekli olduğum söylenirdi. Evde kitap yoktu. Annemin okuma bildiğini de sanmıyorum. Ödevlerimi yapmama hiç yardım etmemişti. Onun için okul önemli değildi. Onunla çatışmak istemezdim. Yine de çalışmayı gerçekten severdim. Okumak bana çok fazla zevk verirdi. En sevdiğim kitap *Binbir Gece Masalları*'ydı.

Yoluma devam ederken, kendimi sınıfın önlerindeki sıramda otururken hayal ediyorum ve yanaklarımdan gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyorum. Daha önce fark edemediğim kadar okula değer verdiğimi anlıyorum. Teneffüsler sırasında çoğunlukla ağlardım. Bazı çocuklar bana vurmaktan haince zevk alırdı. Onların günah keçisiydim. Bu, hiç de hoş bir şey değildi. Sınıfa dönerken bütün bu olanları unuturdum. Okumalarıma gömülüp kendi dünyamı, kendime özel hayatımı tekrardan kurardım. Hatta bazen, aç olduğumda, okumak açlığımı bile unutturabilirdi. Beni bir şeyler okurken gördüklerinde diğer çocuklar benimle dalga geçerlerdi. Kızların okuma yaptığını söyleyip alay ederlerdi. Onların alayları benim çok da umrumda olmazdı. Benim en çok değer verdiğim insanlar genelde kadınlardı. İlk sırada annem vardı, sonra da öğretmenim geliyordu. Annem bir rakibinin olduğundan habersizdi. Onu üzmek istemezdim. Öğretmenimin adı Anna Brenkoviç'ti. Bana hep ileride adam olacağımı söylerdi. Okulu bıraktığım zaman annemle tanışmak için haber vermeden evimize geldi. Başka türlü nasıl tanışabilirdi ki? Telefonumuz yoktu. Annemin cinleri tepesine çıkmıştı.

– Siz benim oğlum hakkında aldığım kararlara karışamazsınız!

Anna fazla ısrar etmemişti. Gitmeden önce bana hayal kırıklığını belli eden bir şekilde bakmakla yetinmişti.

– Ben on iki yaşında çalışmaya başladım ve görüyorsun ki bu, çok işime yaradı. Sen de aynısını yapacaksın.

Ona ileride gazeteci olmak için okula gitmeye devam etmek istediğimi söylemek isterdim, ama susmam gerektiğini biliyordum. Beni kesin çok zeki olmakla suçlardı. Dahası Vidigal'i terk edip hayatlarını Rio'da kazanmış insanlar hakkında kötü şeyler söylerdi. Böyle zamanlarda onu anlamazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, o zaman için bunlar beni aşan konulardı. Gezintim sırasında sanki yeni bir dünyayı keşfediyorum. Ben bir Rioluyum, ama Rio'yu bilmiyorum. Her tarafta cam ve metallerle kaplı büyük yapılar var. İnsanı gerçekten korkutuyor bunlar.

Copacabana Bulvarı'ndan sağa dönerken aklıma pek çok şarkı geliyor. Copacabana adı bende tanıdık bir yerlerde olduğum hissini uyandırıyor. Birden başım dik yürümeye başlıyorum. Kötü bakışlar azalıyor. Şehrin bu köşesinde benim gibi birçok küçük zavallı var.

Siqueira-Campos Caddesi'nin köşesinde meyve suyu satan bir dükkânın önünde duruyorum. Daha önce hiç görmediğim, her renkte meyve yığınları raflardan taşıyor. Hayatım boyunca sadece kamış ve portakal suyunun tadına baktım. Bütün bu muhteşem

meyveler ağzımın suyunu akıtıyor. Bu hafif ağız sulanması, ben ciddi anlamda susayana kadar şiddetini artırıyor. Sonra da karnım acıkmaya başlıyor. Acıkmak hiç de hoş değil. Öylesine lezzetli görünüyorlar ki bu meyvelere bütün dişlerimle saldırmak isterdim. Ne yazık ki bu isteğe direnmek zorundayım, çünkü meteliksizim. Bütün bu meyveler, serinleten meyve suları hemen elimin altındalar, ama hepsi bana yasak. Gitgide daha da fazla sinirlendiğimin farkındayım. Bir an yemek için bir meyve çalıp saklanmak için koşmayı düşünüyorum. Bu fikri hemen atıyorum kafamdan. Hatta düşünmüş olmaktan bile utanıyorum. Annem olsa benimle hiç de gurur duymazdı.

Komik ama bazen aklımdan geçen bir kelimeyi kaçırmadan yakalayıveriyorum. "Aylak aylak vitrin seyretmek" kalıbını bir kereden fazla duymadığıma eminim. Sonra, nereden geldiği ve bir an göründükten sonra tekrar nereye gittiği anlaşılamayan küçük şirin bir kuş gibi, sadece bir kereliğine hatırlamak için unutan kafamın sessizliğinde kaybolup gidiyor. Copacabana Bulvarı boyunca yan yana dizilmiş mağazalar "aylak aylak vitrin seyretmek" kalıbını hatırlamama yol açtı. Güzel giysi ve parfüm camekânlarının beni etkilediği doğru, ama az önce hatırladığım deyim kalıbından daha az etkiliyorlar. Vitrinlerin önünde gizlice dilimi çıkarıyorum. Kelimelerle oynamak beni eğlendiriyor, üstelik bunun için paraya da ihtiyacım yok.

Yakıcı güneş beni en sonunda sersemleştiriyor. Zayıfım ve yorgunluktan sendeliyorum. Otomobiller

beni artık o kadar da heyecanlandırmıyor. Hatta onları neredeyse beni tehdit eden bir etken olarak görüyorum. Bir Alfa Romeo az kalsın ayağımı eziyordu. Araba kapalı bir garaja park etmek için önümde dönüyor. Ağır demir parmaklıklı kapı aracın içeri girmesi için açılıyor ve sonra hemen kapanıyor. O anda, demir parmaklıklar ardında olanların her zaman mahkûmlar olmadığının farkına varıyorum. Bu zenginliğin karşısında kendimi küçücük ve tamamen güçsüz hissediyorum. Annem, kendisi gibi, benim de on iki yaşında çalışmaya başlamamı istiyordu. Yine de hiçbir zaman ne yapmam gerektiğini söylemedi. Kendi başımın çaresine bakmam gerekiyor; ama şu anda kendimi çok güçsüz hissediyorum. Şehre geldiğimden beri dilenen onlarca insan gördüm. Benim de bundan başka yapacak bir şeyim yok. Zaten annem ve ben daha önce pirinç almak için komşulara yalvarmıştık.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Gücüm öylesine tükendi ki neredeyse yerlerde sürünüyorum. Açlık midemi ve başımı mahvediyor. Aç kalmak gerçekten hiç de hoş değil. Acıyla annemi düşünüyorum. On iki yaşın hayatta tamamen yalnız kalmak için çok küçük bir yaş olduğunu düşünüyorum. Açım, susadım ve sürünüyorum. Oysa her şey elimin altında. Bu bir kışkırtma, ama artık sinirlenecek gücüm bile kalmadı. Gidip bir yerlerden yardım dilemekten başka yapabileceğim hiçbir şey kalmadı. Yürürken, önünde hiç kimsenin dilenmediği bir eczane gördüğümü hatırlıyorum. Arkama dönüp dakikalar boyunca sefil bir halde yürüyorum ve en sonunda, Copacabana Bulva-

rı'yla Souza-Lima Caddesi'nin kesiştiği yerde, 'la Drogaria Cruzeiro'nun önünde buluyorum kendimi. Yatağımı buraya kuruyorum. Oturuyorum ve dilenmeye başlıyorum: "Lütfen, yardım edin. Çok açım."

Herkes önümden çok hızlı geçiyor. Cadde sanki ölçüsüz bir tempo içinde. Sürücüler de sanki zamana karşı bir yarış halindeler. Ve ben burada, bu insanların yavaşlamasını isteyen tek kişiyim. "Yardım edin lütfen!" diyorum. Kimse durmuyor. Ben yokmuşum gibi davranıyorlar... Belki sesim yeterince güçlü çıkmıyordur. Trafikteki arabalar gibi gürültü de sürekli ve korkunç bir şekilde devam ediyor. "Yardım edin, lütfen!" diye bağırıyorum. İşe yaramıyor. Sanki burada değilim. Bu yayalar için ben yokum.

Çok ama çok fazla acıkmaya başlıyorum. Bu şekilde aç kalmak hiç de hoş değil. Karnımda artan gurultuları duyuyorum. En sonunda benim sesimden daha fazla duyulur hale gelecekler. "Açım! Açım!" diye yine bağırıyorum. Hâlâ aynı umursamazlık... Bir kadın sokak köpeğine sandviçinden bir parça vermek için önümde duruyor. Ona bağırıyorum, ama o, beni görmezden geliyor. Pis bir itten daha değersizim! İşte o zaman bir kere daha zavallı annemi düşünüyorum. Yanaklarımdan yaşlar akıyor. Sonra garip bir güçle canlanıyorum. Hayır, ölmeyeceğim. Yayalardan birinin pantolonunu çekiştiriyorum. "Bayım, açım," diyorum. Suratı bir mermerden farksız. Birdenbire ifadesinin yumuşadığını görüyorum. Gözlerimin içine bakıyor. En sonunda bir insanla karşı karşıyayım. Gerçekten bir insan. Cüzdanını çıkarmak için elini arka cebine

atıyor ve bana beş real uzatıyor. O kadar çabuk gidiyor ki ona teşekkür edecek zamanı bile bulamıyorum.

Bir beşlik! Hayatım boyunca hiç bu kadar param olmadı! Bununla McDonald's'ta kendime bir ziyafet çekebilirim. Bu, ilk olacak. Oranın sihirli bir havası var. Her yerde reklam panolarını ve televizyonda reklamlarını görüyordum. Ağzım sulanıyor.

Kolumun altında karton yatağımı da taşıyarak uçarcasına restorana koşuyorum. İçeriye girerken aklımda hayal ettiğim hiçbir şeyi göremiyorum. Cırtlak renkler, parlak ışık ve gürültü beni rahatsız ediyor. Belki sadece çok aç olduğumdandır. Çok kalabalık. Caddeden farkı yok ve rahatsız edici! McDonald's'ın sakin ve büyülü bir yer olduğunu sanıyordum, ama yemekler kesinlikle harika olmalı. Unutulmaz bir ziyafet çekeceğim kendime. Duvarda sarışın, benim yaşlarımda bir kızın iştahla bir hamburgeri ısırdığı fotoğrafı görüyorum. Hamburgerin lezzetini doğrulayan bir gülüşü var. Sadece ziyafet çekeceğimi düşünüyorum, başka hiçbir şeyi değil. Küçük bir köpek gibi ağzımın suyu akıyor.

Herkes gibi sıraya giriyorum. Sıra bana geldiğinde kasiyer kız küçümseyerek bakıyor. Siparişimi söylemeden önce parayı göstermemi istediğini hemen anlıyorum. Cebimden parayı çıkarırken ekstra kızarmış patates ile resimdeki kızın yediğinden istediğimi söylüyorum. Sadece birkaç dakikadan sonra elimdeki tepsiyi sıkıca tutarak gidip oturuyorum.

Big Mac hamburgerimi mideme indiriyorum ve bir dağ yığını gibi önümde duran, ketçaba bulanmış

patateslerimi tıka basa yiyorum. Açlığımı dindirmek için hızla yiyorum, ama yediklerim çok da lezzetli değil. Annemin bana hazırladıklarıyla ilgisi bile yok. Çoktan bozulmuş olan siyah kuru fasulyeye pirinçle lezzet katmayı çok iyi bilirdi. Bazen, çok nadiren, et yiyorduk. Brezilya'daki etin dünyanın en iyi eti olduğu her zaman söylenir. Et lokantaları her yerde vardır ve müşteriyle dolup taşarlar. Evde et yediğimiz günlerde karnaval havası eserdi.

Yemeğimi bitirirken buradan çıkmak için acele ediyorum. Reklamlar yalan söylüyor. Burada sihirli hiçbir şey yok. Kendimi dışarı attığımda bir ağırlık hissediyorum. Uyumak istiyorum. Eczanenin önüne gidip oturuyorum. İnsanlar beni görmezden gelmeye devam ediyorlar. Onları önemsemiyorum, çünkü onlara ihtiyacım yok. Beni istedikleri kadar yok sayabilirler. Eğer karnım hiç acıkmıyor olsaydı bütün sorunlarım sona ererdi. Kendimi zamanın akışına bırakırdım. Kelimelerle oynar, kendi filmimi yapardım.

Yerime bir güzel yerleşiyorum ve güneş tatlı bir sıcaklık yayıyor. Sızacağımı anlıyorum. Uyumak çok güzel. Uyurken hiçbir sıkıntı yok. Gözlerimi kapamadan hemen önce tanıdık bir çocuk çarpıyor gözüme. O da benim gibi gecekondudan geliyor. Kolunun altında bir sörf tahtası taşıyor. Benim tersime, o mutlu gibi görünüyor. Her zaman sörf yapmak istedim. Bir keresinde doğrulmayı denedim, ama az kalsın bayılıyordum. Çok sıskayım, yeterince güçlü değilim. Yapabileceğim en iyi şey uyumak.

Dalgaları güvenle geçiyorum. Sörf tahtası sanki vücudumun devamı... Onunla istediğim her yere gidebilirim. Su beni korkutmuyor. Ben denizin efendisiyim.

Dalgalar yarılıyor ve bedenim minik su damlalarıyla kaplanıyor. Vücudum kaslı ve tenim esmer. Kızlar beni yakışıklı buluyorlar. Hatta bazısı, beni izlemek için plajın kenarında duruyor. İzlendiğimi anladığımda hoş bir poz veriyorum. Sörf tahtasının üzerinde durup basit hareketler yapmakla asla yetinmiyorum. Cesur davranıyorum ve haliyle, ara sıra düşüyorum. Bazen sihirli anlar oluyor ve bütün risklere rağmen düşmeden dalgayı atlatmayı başarıyorum.

Kendimi turbo bir sürat teknesi gibi hissediyorum. Dalgalar neredeyse hiç zorluk çıkarmıyor, sanki gücüme ve yeteneğime yol veriyorlar. Rüzgâr fısıldıyor ve bu müzik kulağıma çok güzel geliyor. Sonsuzluğa dokunuyormuşum, zamanla oynuyormuşum gibi hissediyorum. Bu anların keyfini doyasıya çıkarmak istiyorum.

Birden bire Kurtarıcı İsa'nın heykeli yanımda beliriveriyor. Rodrigo do Freitas gölüne hâkim Corcovado Tepesi'nden yanıma gelmek için ayrılmış. Gözlerime inanamıyorum. İsa şimdi de sörf yapıyor! Hayal görüyor olmalıyım. Heykel yakınlarımda suyun üstünde kayıyor ve benimle konuşmaya başlıyor!

– Selam Antonino...

– Iıı... Merhaba... Iıı... Bana Nino diyebilirsiniz Efendim.

– Uzun zamandır yukarıdan, kendi tepemden seni izliyorum.

– Öyle mi? diyorum şaşkınca.

– Gel, sağa dönelim, Copacabana Bulvarı'yla Siqueira-Campos Caddesi'nin kesiştiği yerde daha rahat konuşabiliriz.

Yeni bir dünyaya girdiğimi hissediyorum. Su farklı, hava da farklı ve rüzgârdan aynı melodi duyulmuyor artık.

– Neredeyiz Yüce İsa?

– Ölü Deniz'in üzerindeyiz.

Geri dönmüyorum. Başıma gelenler benim anlayabileceğim türden değil. Noel zamanındaki küçük bir çocuk gibi hissediyorum kendimi ve çok heyecanlıyım.

– Sörfü burada mı icat ettin?

Aptalca bir şey söyledim. Susmam gerekirdi. Gergin olduğumdan şaka yapmıştım. Sanki İsa ile şakalaşmak sıradan bir şeymiş gibi! Ne kadar salağım!

– Salak değilsin Nino. Sörf binlerce fakir çocuğu mutlu eder ve bu benim çok hoşuma gidiyor. Daha iyi bir dünya yaratmalıyız Nino. Ve ben, senin bana yardım edebileceğini düşündüm.

– Neden ben Efendim?

Hızla yağan bir yağmur beni uykumdan uyandırıyor. Her zaman oturduğum köşe beni hava değişikliklerinden koruyor, ama şu anda rüzgâr batıdan esiyor.

Gidip başka bir yerde saklanmam gerek, yoksa karton yatağım suya gömülecek. Hatta yeterince ıslak bile sayılabilir. Hızla kalkmaya çalışıyorum, ama bacaklarım külçe gibi ağır. Biraz kendimi kaybetmiş gibiyim. Uyuduğumu biliyorum, ama ne kadar uyuduğumun farkında değilim. Rüya gördüğümü de biliyorum, ama fazla hatırlamıyorum. Ne kadar sinir bozucu! Yine de rüyamda her şeyin mümkün olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Benim için her şey mümkündü.

2

Bir gün, ben her zamanki gibi kartonumun üstünde otururken yanıma bir dilenci yanaşıyor. Biraz rahatsız oluyorum; çünkü hemen yanıma, yere oturuveriyor. Hiç de sinirli bir hali yok, hatta sevimli bile denilebilir. Dilenci, basit konular hakkında bana bir şeyler söylüyor: Yağmurdan, önümüzden gelip geçen insanlardan, paradan ve futboldan bahsediyor. Onu dikkatle dinlemek zorunda kalıyorum, çünkü sürekli benim de fikrimi soruyor. Altmış yaşlarında görünüyor, ama konuşma sırasında bana kırk dört yaşında olduğunu söylüyor. Sonra önümüzden çok güzel bir kadın geçiyor ve adam, onun arkasından uzun süre bakıyor. Bir anda hüzünlü bir ifadeye bürünüyor.

– Hayatım boyunca doğru şeyler yaptım. Macera peşinde koşmayan bir adamdım. Sadece gereken yerlerde içki içerdim ve sigara kullanmazdım. Sadıktım, karıma ve iki çocuğuma bakabilmek için kunduracı dükkânımda çok sıkı çalışırdım. Sonra, bir gün, birdenbire kendi kendime konuşmaya başladım. İnsanlar beni garipsediler. Karım, ben onunla konuşurken bazen dalgınlaşmaya ve çocuklarım ben eve döndüğümde evden kaçmaya başladılar. Sonraları halüsinasyonlar da görmeye başladım. Duyduğum seslerle konuşmamam daha iyi, hem çok zor oluyor hem de kimse bana inanmıyor. Paranoyaklaştım ve gelen müşterilere, karıma ve çocuklarıma küfretmeye başladım. Karım hemen boşanma davası açtı ve her şeyimi kaybettim. Her şeyimi... Anlıyor musun? Şimdiyse sürekli olarak iki canavarla savaşıyorum: Delilik ve açlık.

Adam bir anda susuyor ve uzun uzun bakıyor bana. Çok acı bir hikâyesi var, ama ben ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana anlattığı her şeyi anlamıyorum. Üzgün olduğunu, benim gibi onun da sevdiği insanları kaybettiğini anlıyorum. Annem bunu, bana çok söylerdi: "Anlayabilmek için daha çok küçüksün." Oysa ben anlamak için çaba sarf etmeye hazırdım. Bu konuşma sırasında kafamı bir kelime kurcalıyor.

– Bayım... panoramanyak ne demek?

Nedenini anlamadığım bir sebepten adam kahkahalarla gülmeye başlıyor. Gözleri parlıyor, ama hâlâ üzüntülü bir ifadesi var.

– Paranoyak mı demek istiyorsun? Paranoyak her şeyden, ama her şeyden korkan demektir.

Ben de paranoyak olduğum hissine kapılıyorum. Yine de içimdeki güç bana, bununla başa çıkabileceğimi söylüyor.

– Bayım, size bir sorum var.

Ona bayım dememle gurur duyuyor sanki; çünkü genelde insanlar onu önemsemiyorlar. Sanırım onu bir insan olarak görmüyorlar. Ne yaşadığını biliyorum. Tamam, bunu da anlıyorum. Benimle konuşurken pek de deliye benzemiyor. Hatta bilgili olduğu bile düşünülebilir. Deliliği birdenbire çıkan bir rüzgâr ya da ani bir sel gibi olmalı. Geri kalan zamanlarda hava güzel oluyor, ama güneş onu kavuruyor.

– Yavrum, sen kaç yaşındasın?

– On iki.

– Senin yaşında ayakkabı boyayan çocuklar da var, ama çoğu hırsızlık yapıyor. Onlar fazla yaşamıyorlar. Herhalde biliyorsundur, çok fazla çocuk katili var.

Bu sözler tüylerimi diken diken ediyor. Evet, bu ölüm çetesinden bahsedildiğini daha önce de duymuştum.

– Senin için en iyisi okula gitmek olur.

– Okula gitmek benim hayalim, ama mümkün değil ki... Ben öksüzüm. Bana daha önce öksüzlerin okulda istenmedikleri söylenmişti.

Ben ve adam hiçbir şey demeden yan yana oturuyoruz. Konuşmak boşuna çaba sarf etmek olacakmış gibi hiçbir şey konuşmuyoruz. Komşum aniden yerinden kalkıp bana veda etmeden uzaklaşıyor. Aslında bana kendisini tanıtmadı bile. Zavallı adam her-

halde şu kulağında çınlayan seslerden bir emir almış olmalı. İçimde aniden bir boşluk hissediyorum. Adamın girdaba kapılmış gibi bir hali vardı, ama onun yanındayken kendimi daha az yalnız hissediyordum. Evde işe yarıyordum, okulda da... ama burada değil. Yaşlıca bir dilenci için bile işe yaramıyordum. Dilenci olunca yararsızdan da beter, istenmeyen olunuyor. Herkes bizi dışlıyor. Yalnız kalmak hiç hoş değil. Yalnızlık sevme ya da sevilme yoksunluğudur. Anneciğim, seni özlüyorum! Beni bu kadar küçük yaşta böyle yalnız bırakmamalıydın.

Ayakkabıcıyla karşılaşmam aklıma yeni fikirler getiriyor. İyi bir boyacı sandığının kaça mal olacağını öğrenmek için bir ayakkabı dükkânına giriyorum. Para kazanmak için iyi bir yol olabilir, hem belki de ayakkabılarını boyarken insanlarla konuşacak fırsatım da olur. Elli yaşlarında olan bir ayakkabıcı bana sert bir tavırla boya sandığının otuz beş real olduğunu söylüyor.

– Bu son fiyatınız mı?

Bu soruyu duyunca adamın tavrı yumuşuyor. Sanırım bana acıyor.

– Senin için yirmi beş yaparım küçük. Bu en son fiyatım.

Bana çok iyi bir fiyat verdiğini biliyorum, yine de yirmi beş real yirmi beş realdir. Sandığı alacak imkânım olmasa da ayakkabıcının iyiliği beni mutluluktan havalara uçuruyor. Adama teşekkür ederek gereken parayı toplayabileceğim düşüncesiyle mağazadan çı-

kıyorum. Sonra birdenbire kazandığım parayla okula döneceğimi hayal ediyorum.

Ama gerçek yüzüme acı vererek çarpıyor. Tünelin sonunda ışık gördüğümü sandığım her seferde ümitlerim elimde olmayan sebeplerden dolayı kararıyor. Bugün hava gerçekten dayanılamayacak kadar sıcak. Güneş tepeme geçiyor ve tenimi kavuruyor. Sanki bir buhar örtüsü bütün şehri kaplamış.

Annem öldüğünden beri her gün aynı hikâye... Her gün açlıktan sürünüyorum. Ve her gün dayanmam gerekiyor, ama gerçekten hiç gücüm kalmadı. Sanki ölecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum. Hiçbir gün yeteri kadar yemek yiyemiyorum. Hayat zor. Sadece uyuduğum zamanlarda kendimi iyi hissediyorum. Uyurken en azından eziyet çekmiyorum. Mümkün olsa hep uyumak ve rüya görmek isterdim. Çok aç olduğum zamanlarda uyuyamıyorum. Denemek boşuna. Hatta bazen çok acıktığımdan uykumdan bile uyanıyorum. Yemek yemeye bir daha hiç ihtiyaç duymamak için her şeyi yapardım. Hiç hoş değil. Eczane önündeki dilenci kılığıma bürünüyorum yeniden. İki saat önce kaliteli bir ayakkabı sandığı alma fikriyle havalara uçuyordum. Şimdiyse karnım, rüya göremeyeceğim kadar çok aç ve hava çok sıcak. Sanırım bu açlık yüzünden rüyalarım hep yarım kalacak.

Bugün her şey berbat gidiyor. İnsanlar bana karşı hiç bu kadar kayıtsız olmamışlardı. Kimse bana para vermiyor. Bir real veren bile yok. Hiç para yok.

Açım, açım, açım. Bulunduğum durumdan kurtulmak, şehirdeki diğer insanlar gibi zamanımı bir

şeyler için koşuşturarak harcamak isterdim. Onlar da pek mutlu gözükmüyorlar, ama en azından iyi besleniyorlar. Yine de, diğer taraftan, onların yerinde olmak istemezdim. Aralarında en mutlu olanları sörf yapan gençler. Onlar özgür, balık avlıyorlar, bir şeyler yapıyorlar. Mutluluğun basit şeylerde saklı olduğunu anlamış olmalılar. Ben de onlar gibi olmak isterdim, ama buna gücüm yok, hem yüzme de bilmiyorum. En güzeli hep uyumaktır. Bazen de annemi bulmak için ölmeyi düşünüyorum, öyle de huzurlu olurdum.

Kafamı çevirdiğimde bana doğru gelen üç rahibe görüyorum. Bu tanrının bir lütfu, bir mucize olmalı! Çok komik, ama fazla düş kurmaya başladığımda başıma mutlaka bir bela geliyor ve karamsarlığa kapıldığımda şans en sonunda yüzüme gülüyor. Para vereceklerini biliyorum. Yardımın ne demek olduğunu biliyorum. Önümden geçerlerken bir felaket çığlığı atıyorum. Rahibelerden biri bile dönüp bana bakmıyor. Oysa beni görüp duyduklarını çok iyi biliyorum. Bugün hiçbir şey yemeyeceğim. Ölmeyi bekleyeceğim. Trafiğin sağır edici bir gürültüsü var. Sırt çantalı bir adam durağa gelen otobüsü kaçırmamak için koşmaya başlıyor. Görülmeye değer bir hali var. Çantasından bir sandviç düşüyor. Köpeklerden biri sandviçin hepsini bitirmeden önce yere düşen yiyeceğe doğru atılıyorum. Bir köpek benim peşimden geliyor, o da aç. Bir köpek için bile aç kalmak hiç de hoş değil. Sandviçi sahibine geri vermek için kalkmak istiyorum, ama artık çok geç. Adam otobüse çoktan atla-

mış. Şansıma dua etmeden önce sandviçi hızla ağzıma tıkıyorum. Yiyecek beni rahatlatıyor, ama açlığımı gidermem için yeterli değil. Zaten son lokmamı da köpeğe veriyorum. Sevgili Bayan Peres bana gecekondu mahallesini terk etmemi önermişti. Giderken Rio gibi güzel bir şehrin bana bir şans sunacağını sanıyordum. İki ay sonra tek arkadaşımın çok da sıcakkanlı olmayan bir sokak köpeği olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmezdim.

Dudaklarımda bir gülümseme var. Şimdi uyuyabileceğimi ve başka hiçbir şeyi umursamayacağımı biliyorum. Caddenin diğer tarafında futbol oynayan gençleri izliyorum. Yetenekliler. Kaldırımın üzerinde oynuyorlar ve yayaları rahatsız etmemeye özen gösteriyorlar. Birden gençlerden biri yanlış bir manevra yapıyor ve top caddeye kaçıyor. Hızla gelen otobüs topu bin parçaya ayırıyor. Kauçuk parçalarından biri benim kartondan yatağımın üstüne düşüyor. Annem bana bir top vermişti, ama bir kere bile futbol oynamamıştım. Diğerleri, iyi oynayanlar ve güçlü olanlar, beni istemiyorlardı, ben de tek başıma oynuyordum. Yine de futbolun ne olduğunu iyi bilirim. Futbol Brezilya demektir.

Benim yaşlarımda olan o gençlere bakıyorum. Neredeyse hiç üzülmemişe benziyorlar. Gözlerinden kavga etmek istedikleri anlaşılıyor. Başka bir top bulacaklarından eminim. Onlara özeniyorum.

Maracana Stadı dünyanın en büyük futbol sahasıdır. Bu akşam stad tıklım tıkış dolu. İki yüz bin insan bu maçı izlemek için gelmiş. Rio de Janeiro'nun en büyük iki takımı olan Fluminese ve Vasco de Gama, Brezilya kupası final maçı için karşılaşıyorlar.

Ülkenin en iyi oyuncusuyum. Beni efsanevi Büyük Pele ile kıyaslıyorlar. Diğer bütün iyi oyunculardan farklı olarak ben Avrupa'ya ihraç edilmek istemedim, çünkü yaşadığım şehre sıkı sıkıya bağlıyım. Normalde orada ücretler çok daha fazla, ama takımım Vasco de Gama bana her istediğimi verdi. Yani çok para kazanıyorum. Hatta belki de biraz fazla. Babamın bile bütün hayatı boyunca kazandığı parayı ben birkaç ayda kazanıyorum. Bana hep büyük adam olduğumu söylüyor. Sabah sahada çalışacağım. Altımda güzel kırmızı bir Ferrari var. Büyümüşüm. Bir ilahım. Geçen sene takım sahibinden, eğer kupayı kazanırsak ikramiye olarak özel bir jet hediye etmesini istemiştim ve kabul etmediği için tepem atmıştı. Bu haber basında hemen duyuldu, bir skandala dönüştü. Amatörler bana kızgındı. Sonra kupa finalinde iki sıfırlık bir zafer elde ettim ve Vasco de Gamalıların hepsi benden özür diledi. Hatta takım sahibinin söz konusu jeti bana alması için sokaklara bile döküldüler. En sonunda o da kabul etti ve jetimi aldım.

İstediğim her şeye sahibim, ama bazen içimde kocaman bir boşluk oluşuyor. Birçok insanın olduğu bir parti hayal ettiğimde, kendimi, içimdeki boşluğu dol-

durmak için, büfedeki bütün yiyecekleri tek başıma mideye indirirken görüyorum. Saçma olduğunu fark ediyorum. Boşluklar bu şekilde dolmuyor. Sakince soyunma odasında duran takım arkadaşlarıma bakıyorum. Kimse benimle konuşmuyor. Sinirleniyorum. Hâlâ kupayı kazanmamız gerekiyor, yoksa takım çok fazla para kaybedecek. Sorun şu ki ben üç maçtır hiç gol atmadım. Defansta Pepinho! Gol atmaktan aciz, taş gibi yerinde duran savunmacı...

Kendimi yalnız hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. Son maçları düşünmemeye çalışıyorum. Terliyorum. Titriyorum. Sahaya açılan merdivenleri çıkıyorum. Yenilme korkusu beni bırakmak istemiyor. Gerginim. Artık vazgeçemem.

Vasco de Gamalı taraftarlar beni görünce alkışlarını iki katına çıkarıyorlar. Flumineseli taraftarlarsa beni yuhalıyorlar. Bütün seyirciler birbirlerine benziyor. Neredeyse hepsi çok genç ve hepsi de futbol delisi. Yine de birbirlerine düşman gibiler. Sevdikleri takım uğruna her an dövüşmeye, birbirlerini öldürmeye hazırlar. Onların da içinde bir boşluk var. Onlar da bütün nefret ve kızgınlıklarını futbolla atmaya çalışıyorlar. Üzüntüleri de onları canlandıran şiddet kadar yoğun.

Çatışmalarını önlemek için binlerce polis sahanın güvenliğini sağlamaya çalışıyor. Karşı takımlar farklı tribünlerde oturduklarından beri şiddet daha azalmış durumda. Daha önceleri her maç kanlı bitiyordu.

İki yüz bin insan, insanı hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

En sonunda maç başlıyor. Şu anda futbola konsantre olmam gerekiyor. Zorlu bir maç olacak gibime geliyor. Karşı takımdakiler yetenekliler. Bütün oyuncuları kazanma hırsı bürümüş.

İşin içine girince endişelerim kayboluveriyor ve tekrardan her güce sahipmişim gibi hissediyorum; ama savunma sahasına yaptığımız bütün akınlar bu akşam gayet formda olan karşı takım tarafından geri püskürtülüyor.

İkinci yarıdayız. İki takım da henüz gol atamadı. Takım arkadaşım Toto, birden toptan uzaklaşıyor ve ikiye bir birbirimizle paslaşmaya başlıyoruz. Topu bana yolluyor ve bütün gücümle şut çekiyorum. Soluğumu tutuyorum. Herkes kaleye doğru giden topu ve topun kale direğinden dönüşünü izliyor. Tribünlerden bir gürültü yükseliyor. Takım arkadaşlarım şaşırıyorlar. İnanamıyorum! Oysa mükemmel bir gol olacaktı! Kendimi kötü hissediyorum. Vasco de Gamalı taraftarların bir kısmı yuhalamaya başlıyor. Bu bağrışlar bana çok dokunuyor. Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Topun, kalenin demir direğinden dönerken çıkardığı ses kulaklarımda yankılanıyor. Eğer kaybedersek bu utanç verici ses bütün hayatımı etkileyecek...

Antrenörüm beni yanına çağırıyor. Takım arkadaşlarımın yanında beni azarlıyor. Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey duymak istemiyorum. Beni aşağılıyor. Futbol ayakkabılarımın bir tekini ona yutturmak istiyorum. Maçın bitmesine sadece birkaç dakika var. Bütün bu söylediklerini ona yutturacağım.

Ateş topu gibiyim. Karşı takımın oyuncularından birine çalım atıyorum. Birisini daha geçiyorum. Sonra birini daha. Karşı tarafın sahasına doğru tehlikeyle ilerliyorum. Önüm boş. Karşımda defans yok. Sağıma bir bakıyorum, bizim takımdan görünürde kimse yok. Hızla ilerliyorum. Defans oyuncusu hazır pozisyonda beni bekliyor. Direkten geri dönen topun sesini hatırlıyorum. O benim zayıflığımı fark edemiyor ya da bundan yararlanmayı beceremiyor. Onu kolayca geçiyorum. Şimdi kaleci ve ben varız sadece. Sağ taraf boş. Her zaman ayağımın kuvvetine inanmışımdır, ama bugün değil. Vuruşu bir kez daha kaçırdığımı düşünmek bile istemiyorum.

Kaleciye doğru biraz daha ilerlemeye karar veriyorum. Birden üzerime atlıyor. Onu geçmeyi başarıyorum. Şimdi tek yapmam gereken topu filelere göndermek. Gol! Sevinçten ağlayarak yerde yuvarlanıyorum. Bütün takım arkadaşlarım üzerime atlıyor. Vasco de Gamalı taraftarlar deliye dönüyor. Bugün Fluminese oyuncularının ve taraftarlarının üzüntüsünü anlayacak kadar fazla hayal kırıklığı yaşadım.

Maçın son saniyeleri başka bir sürpriz yaşanmadan bitiyor. Defansımız karşı tarafın yorgun ataklarını kolaylıkla geri püskürtüyor.

En sonunda, taraftarların deli gibi tezahüratlarının doruğa ulaşmasıyla maçın bittiğini anlıyoruz. Vasco de Gama kazanıyor! Sonra Brezilya Futbol Federasyonu başkanı bana kupayı takdim ediyor. Kupayı almak yerine adamın elinden mikrofonu kapıyorum.

– Bayanlar baylar, Fluminese oyuncularını böyle başarılı bir oyun çıkardıkları için kutluyorum. Bu akşam alabileceğim en güzel ödül, bu güzel futbol şöleninin iki takımın taraftarlarının da birlikte dans edeceği bir şölene dönüştüğünü görmek olur. Samba! Samba! Teşekkürler!

Bir anda dehşet bir müzik stada yayılıyor ve insanlar tribünlerde dans etmeye başlıyor. Bu büyüleyici görüntüden bütün oyuncular etkileniyor. Kısa bir süre içerisinde iki takımın taraftarları da dans etmek için stada iniyor. Polisler oyuncuları güvenlik sebeplerinden dolayı soyunma odalarına sokmaya çalışıyor. Hiç gitmek istemiyorum, yine de eminim ki bu gece şehrin sokakları kan gölüne dönüşmeyecek. Uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum.

3

Bugün havada değişik bir hareketlilik seziyorum. Normal olmayan bir şeyler var. Yayalar her zamankinden daha huzursuz görünüyorlar, yüz hatları gerilmiş, suratları endişeli. Işıklardan karşıya geçerken endişeyle yanlarına bakıyorlar. Sanki bir şey değişmiş gibi; ama eğer benim gibi sokaktaysanız, ev diye kabullendiğiniz tek bir karton parçası varsa ve insanlar sizi görmezden geliyorsa normal insanların neyle ilgilendiğini anlamak zorlaşıyor. Mağazanın önünde küçük kızın elinden çekiştiren bayan acaba ne düşünüyor? O da mı annesinin öldüğünü görmüş? Acaba annemin ben okuldan dönmekte geciktiğim zamanlarda endişelendiği gibi o da kızı için mi endişele-

niyor? Her zamanki gibi gazete bayiinin önünde duraksıyorum. Bu da benim, bana bakmayan yayaların neyle ilgilendiğini öğrenme yolum. *O Globo* gazetesi kırmızı kocaman harflerle başlık atmış: "Felaket!" Garip. Normalde, Brezilya takımının Dünya Kupası'nı kazanmasının dışında, gazete başlıkları siyah olur. Görevliye, en sonunda bütün cesaretimi toparlayıp neler olduğunu soruyorum. Baştan aşağıya beni hızla süzdükten sonra bana sinirli bir şekilde buradan gitmemi, etrafı rahatsız ettiğimi söylüyor. O kıçıma tekmeyi basmadan önce ben hemen uzaklaşıyorum, ama bu hiç adil değil. Her sabah çok erkenden temizleniyorum. Copacabana Plajı'nı geçip biraz suya giriyorum. Çok uzaklaşamıyorum, çünkü boğulmaktan korkuyorum. Sabunla olmasa da her gün yıkanıyorum. Yine de her gün aynı paçavraları giyiniyorum ve bu temiz kalmama hiç de yardımcı olmuyor.

Can sıkıntısıyla amaçsızca yürüyorum. Gazete bayiinde olduğundaki gibi dışlandığım zamanlarda kendi kabuğuma çekiliyorum. Hiçlikten daha değersiz hissediyorum kendimi. Dışlanmak hiç de hoş değil. Gerçekten çok kötü.

Sıcak çok rahatsız ediyor. Kendimi zayıf hissediyorum ve dinlenmeye ihtiyacım var. Siqueira-Campos Caddesi'nde bankta gazete okuyan ve benim varlığımdan henüz rahatsız olmuşa benzemeyen yaşlı bir bayanın yanına oturuyorum.

– Bayan, gazeteler ne felaketinden bahsediyorlar?

– Dün real, çok önemli bir devalüasyon geçirdi.

– Devalüasyon?

– Evet. Milli paramız Amerikan dolarına kıyasla çok düştü. Brezilya ekonomisi de Amerikan mallarına çok bağlı olduğu için real devalüasyonu fiyatlarda bir enflasyona yol açıyor.

– Enflasyon?

– Fiyatların yükselmesi.

Sessizce düşünmeye başlıyorum. Kafamı çalıştırıyorum. Her ne kadar kelimeleri tercih etsem de matematiksel hesaplamaları hep daha çok sevmişimdir.

– Bak küçüğüm, daha önce bir dolar bir reale eşitti. Şimdiyse bir dolar iki reale değer.

– Yani real bir doların yarısına eşit.

Öğrenmiş bulunuyorum. Dahası, bu bayan sayesinde iki yeni kelime öğrendim: "Devalüasyon" ve "enflasyon". Demek ki bu bayan, gazete bayiindeki çocuk ve parktaki bütün insanlar dünkünden iki kat daha yoksullar. Birden bire bundan dolayı üzüntü duyuyorum. Yanımdaki bayana onu anladığımı, çünkü benim de hiçbir şeyimin olmadığını söylemek isterdim.

– Bayan, arkadaşım olmak ister misiniz?

Yaşlı kadın soruma cevap vermeden ayağa kalkıyor ve gitmeden önce bana bir real veriyor, ona verdiğinin ne olduğunu sormama fırsat kalmıyor. Oysa ben onun arkadaşlığını tercih ederdim. Belki de para duygulardan daha kolay paylaşılıyordur.

Rio'da insanlar çok yiyip içerler. Caddenin her köşesinde erkeklerin buz gibi bir bira içip balık ve manyoka yiyebileceği kafeler vardır. Her yerde yanında kek, sandviç ve kurabiyelerin satıldığı meyve suyu

dükkânları da vardır. Bayanın bana verdiği parayı yemek için saklamam gerek, ama çok susadım. Hava gerçekten çok sıcak. Üstelik aylar önce Copacabana ile Siqueira-Campos'un kesiştiği köşeye ilk geldiğim zaman ağzımın suyunu akıtmış olan şu meşhur meyve sularından birinin daha önce hiç tadına bakmadım.

Kendimi bile şaşırtan bir güvenle meyve suyu satan dükkânlardan birine giriyorum, kasanın yanındaki tabureye oturuyorum ve ödeme yapabilecek kadar param olduğunu göstermek için bir realimi çıkarıp önüme koyuyorum.

– Hangi meyve sularından alabilirim? diye soruyorum saçı sarıya boyanmış garson kıza. Cevap vermeden göz kırpıyor ve bana kocaman karışık bir meyve suyu getiriyor. Hayranlıkla ona gülümsüyorum. Bana ikramda bulunduğunun farkındayım. Aslında listedeki en ucuz meyve suyunun fiyatı bir yirmi beş real. Hediye almak benim daha on iki yaşımda olduğumu hatırlatıyor. Annemin, onuncu yaş doğum günümde bana bisiklet hediye ettiği günü sanki daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Hayatımın en güzel günüydü. Yepyeni bir bisiklet olmadığı belliydi, ama annemin bunu almak için ne kadar büyük fedakârlıklara katlanmış olduğunun farkındaydım ve bu beni çok duygulandırmıştı. Ondan önce aldığım en büyük hediye eski bir futbol topuydu; ama bisikletimle sokak aralarında su birikintilerinin ve çöplerin arasında gezinmeyi çok seviyordum. Sokak köpeklerinden kolayca kaçabiliyor, hatta annemin alışverişlerini bile

bisikletle yapabiliyordum. Sonra bir gün anneme kara bakla almaya gittiğim sırada bisikletim çalındı. Eve elimde bakla torbası, dolu dolu gözlerle girdim; çünkü annemin o bisikletin yerine yenisini alamayacağını biliyordum.

Önüme konulan bir bardak meyve suyu gerçekten ağzımın suyunu akıtıyor. Susuzluktan boğazım acıyor, ama bu zevki bitirmeden önce biraz daha sürdürmek istiyorum. O kadar uzun zamandır bu anı bekledim ki! Önce bir yudum alıyorum, gerçekten leziz. Çevremdeki insanlara bakıyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Güzelce oturmuşum, herkes gibi benim de oturacak bir yerim var. Kimse beni kovmaya gerek görmüyor, iyi karşılanıyorum. Meyve suyu içen müşterilerden biriymişim gibi hissediyorum kendimi.

Küçük yudumlarla meyve suyumu içtiğim sırada açlığım artıyor. Karnımın gurultularını çok iyi duyabiliyorum. Aç olduğumdan hiç şüphem yok. Aslında dün öğleden beri hiçbir şey yemedim. Bu hiç de hoş değil. Yanımdaki şişman kadın kendisine bir sandviç sipariş ediyor. Kadının sandviçine bakmamak için resmen kıvranıyorum. Bu his beni kötü yapıyor. O kadar açım ki! Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ben bardağımın boşalmasını izlerken garson kız ona hızla sandviçini getiriyor. Birden yanımdaki kadının kendi kendine ton balıklı sandviç yemek istemediğini söylediğini duyuyorum. Kendi kendine konuştuğu için acaba o da mı paranoyak diye soruyorum kendime. Ağzını bir peçeteyle silip yerinden kalkıyor ve

dükkânı terk ediyor. Böyle bir şans karşısında vücudumda adrenalinin yükseldiğini hissediyorum. Yapmak istediğimin yanlış bir şey olmadığını biliyorum, ama yine de tereddüt ediyorum. Sonra, bir anda olabildiğim kadar sessizce davranarak sandviçi kapıp yeni suç işlemiş bir hırsız gibi kaçmaya başlıyorum. Annem her zaman açlıktan ölmenin çalmaktan daha iyi olduğunu söylerdi. Demin insanların beni suçlamasından korktum. Oysa onlar beni ya görmezlikten geliyorlar ya da küçümsüyorlar. O zaman niye kötü bir şey yaptığım hissine kapıldım? Bilmiyorum. Az önce yaptığım şeyi bir daha yapmayacağım kesin. Şimdi akşama kadar yapmam gereken şey sadece dinlenmek ve sonra da uyumak. Dün akşam pek de dinlenemedim. Rio'yu sert bir fırtına kasıp kavuruyordu. O kadar derin uyuyordum ki hiçbir şeyin farkına varmadım. Uyandığımda karışıklığı gördüm. Karton yatağım dağılmıştı. Yağmurlu fırtına yatağımı parçalamıştı. Olayın iyice farkına varmam gerekiyordu: Kendime ait olan tek şey de yok olmuştu. Geriye sadece üzerimdeki paçavralar kalıyordu.

Her sabah yaptığım gibi çok yakınımda olan Copacabana Plajı'na kadar yürüyorum. Güneş doğmak üzere, saat sabahın beş buçuğu olmalı ve şehir hâlâ uyuyor. Yoğun taşıt trafiği başlamak üzere. Rio bu saatlerde nadir sessizliğini yaşıyor. Böylesi çok daha güzel. Çok geçmeden yük kamyonları ve otomobiller aceleci yayalarla sokaklara doluşurlar. Neredeyse hiçbir şey duymamak o kadar güzel ki. Güneş sadece benim için varmış gibime geliyor. Bir kereliğine

kendimi önemli hissediyorum. Hayat bana dünyanın bütün güzelliğini hediye ediyor. Kendimi dalgaların sesiyle sallanmaya bırakıyorum. Deniz çok etkileyici. O da gökyüzü kadar sonsuz. Aslında, deniz göğün aynası. Biri olmadan diğeri olamaz. Gök neşeli olduğunda deniz de öyle ve deniz neşeli olduğunda gök de öyle. Bazen gök o kadar mutlu oluyor ki deniz onun neşesini kutlamak için dans ediyor. Gökyüzü öfkeliyse deniz de öfkeleniyor, sinirleniyor ve homurdanıyor.

Güneş göğün ve yerin üzerinde geziniyor, kırmızı tonlarını daha sarı olabilmek için az önce yitirdi. Birkaç saat önce fırtına olduğu tahmin bile edilemez, ama yine de benden birkaç yüz metre ileride, sağımda, Meridyen Oteli'nin yakınında bir kayık karaya vurmuş. O tarafa doğru ilerliyorum. Bazen merakım her şeyden daha güçlü oluyor. Hem daha önce yakından hiç kayık görmedim. Gövdesinde bir kelime yazılı, ama okuyamıyorum. "A" ve "P" harflerini ayırt edebiliyorum, ama diğer harfleri bilmiyorum. Oysa okulda hepsini öğrendiğimi sanıyordum. En komiği, ters yazılmış bir "N" harfi olması. Birden içimden bir sürü kelimeyi tersten okumaya başlıyorum. Eğlenceli oluyor. Copacabana Anabacapoc, Brezilya Aylizerb ve Rio Oir oluveriyor. "Oir" İspanyolca da duymak anlamına geliyor. Okulda İspanyolca öğrenmiştim. Biraz konuşabiliyorum. Plajdayken bazen Rio'yla konuşuyorum. "Eu quero um trabalho." İş istiyorum. Rio'nun bana neden cevap vermediğini şimdi anlıyorum, onunla İspanyolca konuşmak gere-

kiyor. Bu düşünce beni güldürüyor. Sürüklenmiş kayıktan uzaktayım hâlâ, bağırmak istiyorum ve kendimi engellemiyorum: "Quiero en trabajo." İş istiyorum. İspanyolca eğlenceli bir dil. Özellikle de telaffuzu. "J" harfi beni gülmekten öldürüyor. Sanki çok kızgın bir harf, homurdanan bir köpek ya da korkmuş bir kedi gibi.

Polis çoktan plaja gelmiş; neyse ki olaya tanıklık eden fazla kimse yok. Denizcilerin Portekizce konuşmadıkları belli. Daha önce Almanca, İspanyolca, İtalyanca, Çince, Japonca ve hatta Arapça bile konuşulduğunu duydum -Rio'da çok fazla göçmen vardır-, ama bu dili hiç duymadım. Bunun İngilizce olmadığını da biliyorum, çünkü televizyonda ve radyoda İngilizceyi çoğunlukla duyarız. Hayır, bu, çok uzaklarda bir yerde konuşulan bir dil.

Denizciler oldukça beyaz tenli. Rio'da hemen hiç kimsenin teni bu kadar beyaz değildir. Ben melezim ve genelde herkesin teni en azından esmerdir. Bu insanlar Rus olmalı. Benim eski okul öğretmenim, Ana Brenkoviç Yugoslavya'dan gelmişti. Atalarının dilini çok az konuşuyordu; ama bana "evet", "günaydın", "güle güle" gibi bazı basit kelimeleri öğretmişti: "da", "dobar dan", "do videnja". Adamlardan biri kayığın önündeki gruptan uzaklaşıyor ve bana öylesine bir şeyler diyor. Hiçbir şey anlamıyorum ve ona cevap veriyorum: "dobar dan". Adam gevrek gevrek gülüyor. "Dobri den," diyor. Ona Portekizce soruyorum: "Russo, no?" Yanıtlıyor: "Da, ya ruski." Sonra bir güvercinin ötüşü gibi hızlıca konuşmaya başlıyor. Bu,

çok komik, sanki çocuklar için özel bir dil gibi. Sonra hiçbir şey anlamadığımın farkına varıp gülerek grubun yanına dönüyor.

Okulda Bayan Ana bütün öğrencilerin ismini almış ve bize coğrafya dersi anlatmak için bundan yararlanmıştı. Arkadaşlarımın çoğunun ismi Portekizce kökenliydi; ama yanlış hatırlamıyorsam Fransızca, İspanyolca, Almanca, İtalyanca, Rusça ve daha nice kökenli isim bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu dünya turu beni etkilemişti. Güzel Ana'nın bize Rusların dayanıklı insanlar olduklarını ve onların yaşadığı yerlerin çok soğuk olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu tombul yanaklı adamın Rus olduğuna şüphe yok.

Rus denizci tekrar bana bakmaya geliyor ve bana küçük bir parça ekmek uzatıyor. Daha önce bu kadar koyu renkli bir ekmek görmemiştim. Ben ekmeğin her yerde Brezilya'daki gibi olduğunu sanıyordum. Kendi kendime daha fazla soru sormadan ekmeği kemirmeye başlıyorum. Esmer ekmek güzelmiş, insanın karnını iyi doyuruyor. Neden Brezilya'da sadece beyaz ekmek var ki?

Benim öyle karnımı doyurduğumu görünce adam ceplerini karıştırıyor ve bana bir şey fırlatıyor. Bu, ağzı metalle sıkıştırılmış tenekeden bir kutu; üzerinde "havyar" yazıyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama yenilebilir bir şey olmalı. Ruslar gerçekten kibarlar. Oysa Amerikan filmlerinde onlar hep kötü adam olurlar. Onlar ve Araplar. Nedenini bilmiyorum. Burada, Brezilya'da, Lübnan ve Suriye kökenli çok insan var ve çok nazikler. Her yerde iyileri de, kötüleri de olmalı.

Televizyondaki hayatla gerçek hayat hiç de birbirine benzemiyor. Bayan Peres'in bana dediği gibi televizyonda söylenilen her şeye inanmamak gerekiyor. Sarışın, göbekli, iri yarı denizciye küçük bir el işaretiyle ve "obrigado" diyerek teşekkür ediyorum. Bana "pajasta"ya benzeyen bir şey söyleyerek cevap veriyor ve tekrar kendisini Portekizce çağıran polislerin yanına dönüyor.

Eczanenin yanındaki alışıldık dilenci kimliğime yeniden bürünüyorum. Yolda esmer ekmekle havyarı yiyorum. Havyar minik tuzlu topçuklara benziyor ve çok güzel değil, ama esmer ekmeğe bayıldım. Kaldırımda boş kutular var. Onlardan birini yatak yapmak için alıp parçalıyorum ve işi daha uzatmadan yatıyorum. Bugün en azından dilenmek zorunda kalmayacağım. Kartonumun üstünde ellerimde çok uzaktan gelmiş yiyeceklerimle oturmuş, kendi kendime, dünyayı görmek için Rio'yu terk etmeye gerek olmadığını söylüyorum.

Masmavi gök ve denizin tersine gömleğim bembeyaz parlıyor. İş arkadaşlarım ve ben yemeğimizi az önce bitirmişiz. Hep beraber güvertede laflıyoruz. Çok güzel bir gün. Güneş sıcak ve tatlı. Denizde, soğuk rüzgâra karşı içimizi ısıtan sadece güneş ve alkol var.

Destansı bir ülkenin, Arjantin'in yakınlarına geliyoruz. Birkaç gün önce çok daha güneydeydik ve

yüzlerce buzdan çok fazla zevk alabilirdik. Manzara muhteşem. Doğa yeryüzünün en mükemmel manzarasıdır. Deniz beni her zaman heyecanlandırmıştır. Antarktika'da her yer tamamen kar altındadır. Ve biraz daha kuzeyde hava çok sıcaktır. Neredeyse tropikal bir iklim var. Arjantin kıyılarının yakınlarında sürprizlerin ardı arkası kesilmez. Eğer geminin sancak tarafında şu meşhur uçan balıklar varsa iskele tarafında da mutlaka yunuslar bizim dikkatimizi çekmeye çalışıyorlardır. Bu sempatik hayvanlar gerçekten de palyaçolar gibi ve insana o kadar sadık canlılar ki onlara deniz köpekleri bile denilebilir. Bir çeşit çığlık atarak birbirlerinin ardından atlayarak geminin yanından bizi takip ediyorlar.

Ben kırk iki yaşındayım ve on yedi yaşımdan beri denizciyim. Ne kadar gariptir ki kaderim *Borç* (La deuda interna) isimli bir Arjantin filminin başrol oyuncusuna benziyor. Bu film Arjantin'in bir dağ köyünde bir okulu ayakta tutmak zorunda olan bir ilkokul öğretmeninin hikâyesini anlatıyor. Bu dışlanmış bölgede yaşayan, hiçbiri okuma yazma bilmeyen halk, onu pek de sıcak olmayan bir şekilde karşılıyor. Onunla zıtlaşan insanlara rağmen genç adam projesini ilerletmeyi başarıyor. Sadece tek bir öğrencinin okula gerçekten ilgisi var. Öğretmenin öğrettikleri yüzünden küçük çocuğun hayali bir denizci olmak. Filmin sonunda bu çocuğun denizci olduğunu ve savaş sırasında öldüğünü öğreniyoruz. Film bittiğinde koltuğumda kalıp sığırlar gibi ağlamıştım. *Borç* filmi neredeyse benim kendi hikâyem, ama ben gidip ken-

dimi öldürmeden savaş bitmişti. Eminim ki filmin kahramanı denizi tanımış olmaktan hiç de pişmanlık duymamıştır, ama zavallı şanssız çocuk hayalinin tam ortasında ölmüş. Denizi keşfetmek benim için göğün bir hediyesi olmuştu. Tabii ki denizin tadını çıkarmanın, denizci olmaktan başka çok daha zevkli yolları vardır. Benim mesleğimde her şeyin hem iyi hem de kötü tarafı var. Yolculuk etmek, yeni ülkeler görmek işin sadece güzel tarafı, ama ne yazık ki uzun süre denizde olunca gemi tayfası ayaklanmaya ve sabırsızlanmaya başlıyor. Zaten toprağa basar basmaz denizciler içmeye ve dövüşmeye başlarlar. Limana gelmenin güzelliğini anlayabilmek için denizci olmak gerekir. Limana girmek insanda çıldırma, kendini kaybetme isteği uyandırıyor.

Martılar tepemizde uçuşuyor. Bu kuşlar insanların yakınında olmayı seviyorlar, ama bu sevgi pek de karşılıklı değil. Güvertedeki denizcilerden birisi her zaman yaptığı gibi bağırıyor: "Ah! Bu, uçan pis fareler! Onlardan nefret ediyorum!" Arkadaşlarım gülmekten ölüyorlar, ama ben gülmüyorum. Ben de bu kuşlardan nefret ediyorum, ama daha çok birazdan yaşanacak vahşetten korkuyorum. Uzun, ince ve bıyıklı bir denizci olan Claudio bir kutu sardalyeyi güverteye döküyor. Aç martıların kulaklarımızı ince sesleriyle tırmalayarak balıklara saldırmaları için daha fazlası gerekmiyor. Az sonra ne olacağını biliyorum ve bu, midemi bulandırıyor. Arkadaşlarımdan biri bu kuşlardan birine sessizce yaklaşıp sopayı hayvanın kafasına indiriveriyor ve martı oracıkta ölüyor. Diğer

martılar kaçışırken herkes ölü martının başına üşüşüyor. Claudio martıyı sağ eline alıyor ve denize fırlatıyor. Herkes gülüyor. Aynı anda kaptan güvertede görünüyor. "İşinizin başına dönün miskinler ordusu!" diye gürlüyor. Eğlence neyse ki kısa sürdü. Bazen birçok martının beyni bu şekilde dağılıyor.

İşimin başına dönerken martının ölümünü düşünüyorum. Böyle bir şey ilk defa olmuyor ve ben daha önceki seferlerde gülerdim. İnsanoğlu iyi de olabilir, kötü de, tıpkı bir denizcinin denizdeyken karadakinden daha farklı olması gibi. Vahşet bizi heyecanlandırıyor. Yine de iğrenç! Eğer kötü tarafımızın iyi tarafımızdan önde olmasına izin verirsek ne olur bizim halimiz? Küçükken arkadaşlarımla birlikte böyle vahşi oyunlar oynuyorduk. Kara ve su kurbağalarıyla "eğleniyorduk". Su kurbağalarını patlatana kadar şişiriyorduk ya da en azından onları tek bacaklarıyla yaşamak zorunda bırakıyorduk. Kara kurbağalarını ise öldürüyorduk. Peki ya aynı şeyi insanlara yapsaydık? Sonuçta bir martı öldürmek şiddete bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyor. Yeryüzünün güzelliğine teşekkür etmek için bütün canlıları korumak gerekiyor. Yarın arkadaşlarıma martıları sevmek gerektiğini anlatacağım. Daha önce hiç gülmedikleri kadar tepine tepine güleceklerdir. Umurumda değil. Yine de bunu onlara söyleyeceğim. Konuşmayan adam kabullenmiş demektir. Ben bundan sonra vahşeti kabul etmeyeceğim.

4

Dün çok garip bir rüya gördüm. Rüyamda bir çeşit kuştum. Aslında tam hatırlamıyorum. Hiçbir şey net değildi. Uyandığımda, rüyamda gördüğüm şeyleri geçiririm aklımdan, ama genelde pek net değillerdir. O belirsizlik örtüsünü kaldırmanın en iyi yolu tekrar uyumaktır. Garip, ama artık kuş olmaya hevesim yok. Oysa uçmak ne kadar da zevkliydi. Rüyamda başıma ne geldiğini hatırlamıyorum. Uyuduğum zamanlarda sanki hayatımı baştan yazıyormuşum gibi hissediyorum. Açlığı, sefaleti ve yoksulluğu hissetmiyorum. Ben uyurken her şey mümkün olabiliyor.

Rüyamda su da vardı. Belki de denizdir. Belki fırtına yüzünden böyle bir rüya görmüşümdür. Çoğu

insan gece boyunca yağan yağmurun müthiş olduğunu düşünüyor. "Tarım için yararlı," diyorlar. Bense neredeyse hiç meyve ve sebze yemiyorum; çünkü alabilecek durumum yok. Hem sonra, fırtına yüzünden bu gece de kendime yeni bir yatak aramam gerekecek. Çöp kamyonu hâlâ geçmediğine göre üstünde yatabileceğim bir şeyleri ara sokaklarda arayacağım.

Hava bugünkü gibi çok sıcak olduğunda çöp kutuları gerçekten çok kötü kokuyor. O yüzden çok fazla oyalanmıyorum. İşe yarar bir şeyler bulma ümidine çok fazla kapılmadan elimi çabuk tutuyorum. Bazı dilencilerin özellikle mide bulandırıcı kokuları bulmaya çalıştıklarını, çünkü bu kokuların yemek artıklarından geldiğini biliyorum. Bir anda bir yanılgının kurbanıymışım gibi bir hisse kapılıyorum. Etrafında en küçük bir çöpün bile bulunmadığı bir yatak kaldırımda öylece duruyor. Sanki beni bekliyormuş gibi. Kendi kendime daha fazla soru sormayacağım, gidip yatağın üstüne uzanacağım. Ah, ne kadar güzel! Bu anı sanki hep istemiş gibiyim! Genç olmama rağmen yerde yattığım için korkunç sırt ağrıları çekiyorum. Zaten real devalüasyonundan bu yana insanlar bana neredeyse hiçbir şey vermiyorlar. Sanırım o güzel boya sandığını satın almak için hiçbir zaman yirmi beş real bulmayı başaramayacağım. Umurumda değil, bugün midem tamamen boş kalsa da uyuyacağım. Sihirli yatağım sayesinde gerçek bir prens gibi uyuyacağım.

Sihirli bir halının üstünde, bulutsuz gökyüzünde süzülüyorum. Bu akşam hava yumuşak. Ben Şeyh Ahrismad Sinbad'ım. Otuz yaşında, yakışıklı ve değerli eşya ticaretindeki başarımdan dolayı herkesin saygı duyduğu bir adamım. Görkemli bir hazinem var; altın ve değerli taşlara bayılıyorum.

Zamanla sihirli halım bir çeşit yardımcıya dönüştü. Ona Samir ismini verdim. Birlikte dünyayı turladık. Bir gün Avrupa'nın üstünden geçerken bir süpürge üzerinde büyük daireler çizerek uçan bir büyücüyle karşılaştık. Zavallı kadıncağız deliler gibi bağırıyordu. Paniklemiş bir haldeydi, çünkü elbiseleri yanıyordu. Bazı barbar ülkelerde olduğu gibi onu yakmaya çalışmış olmalıydılar. Samir ve ben bir kaza olmamasına dikkat ederek kadına yaklaştık. Yakından bakınca daha az korkmuşa benziyordu. Otuz yaşındaydı ve çok güzeldi. Gözlerine baktığımda korku gördüm. Benim yumuşak gülümsemem onu sakinleştirdi; ama şapkasının ucu hâlâ yanıyordu ve kaybedecek zamanımız yoktu. Ben de kadına hareket etmemesini işaret ettim, sonra Samir ve ben kadının çevresinde hızla daireler çizdik. Hızla dönmeyi bıraktığımızda şapkadaki ateş sönmüştü. Büyücünün gözlerinden büyük bir rahatlama ve minnettarlık okunuyordu. Başımı hafifçe eğerek ve elimi kalbimin üstüne götürerek "Ahrismad" dedim, sonra da elimi ona doğru uzattım. İsmini öğrenmek istediğimi anladı, "Ophelia" dedi. Ne muhteşem bir isim! Bir dericiden

almış olduğum çantamdan bir flüt ve hasır bir sepet çıkardım. Sepetin örtüsünü kaldırdım ve mutlulukla sihirli flütümü çalmaya koyuldum. Sepetten bir yılan çıktı. Ophelia şaşırarak bir adım geriye gitti. Güven veren bir tavırla onu sakinliğini korumaya davet ettim. Yılan sepetten tamamen çıktıktan sonra Ophelia'ya şöyle dedim: "Bağdat'a git, bizim orada kadınlara, senin ülkendekinden daha iyi davranılır." Yılan benim söylediklerimi Ophelia'ya tercüme etti. Tercüman yılana hayran kalan büyücü, Bağdat'a gitmekten büyük zevk duyacağını belirtti. Bağdat dünyanın en güzel şehridir. Bağdat barışın, güzelliklerin şehridir, sihirli bir şehirdir. Ophelia'nın farkına vardığını sanmıyorum, ama Bağdat'a son yolculuğum sırasında tüccarlar bana bir süredir çok uzaklardan gelmiş yabancı bir kadınla çalıştıklarını söylediler.

Bir gün, Samir sayesinde Ali Baba ve Kırk Haramiler'inin bana kurdukları bir tuzaktan kurtuldum. Gezinmek için bir ormana girmek üzereydim. Ormanda gezinmekten zevk alıyorum. Samir benim orman gezintimden faydalanıp yer ile gök arasında cambazlık hareketleri yapmak için uzaklaşmıştı; çünkü ormanda dalların arasında bu hareketleri yaparken zorluk çekerdi. Ali Baba elinde kılıçla karşımda belirdiğinde ben bir patikadan yürüyordum.

– Ya malın ya canın! diye kalın sesiyle gürledi. Kendisi gibi korkunç olan kırk haramileri de saklandıkları yerlerden gülerek çıktılar.

– Siz meşhur Ali Babasınız değil mi? Sizinle tanışmaktan onur duydum.

Ben zaman kazanmaya çalışırken bir yandan da iki kere parmaklarımı şıklattım. Bu alarm işaretiydi ve bu işaretten sonra Samir'in bir anda ortaya çıkması gerekiyordu. Ali Baba ahmak değildi, zaman kazanmaya çalıştığımı anlamıştı. Çetesinin eşliğinde bana doğru ilerliyordu. Aramızda neredeyse beş metrelik bir uzaklık kalmıştı ve ben Samir'in çıkıp geleceğinden pek de ümitli değildim. Ali Baba "Ya malın ya canın!" diye tekrarlarken kolumdan çekti. Aynı anda popoma sert bir tekme yediğimi hissettim. Ben daha neler olduğunu anlayamadan kendimi bir anda sihirli halımın üstünde uçarken buldum. Halımın üstüne daha önce hiç bu kadar hızlı oturmamıştım.

– Birisi eksikti! dedim Samir'e gülerek

Aşağıdaysa, Ali Baba ve Kırk Haramiler'i ellerinde kılıçlarıyla pek de gülmüyorlardı. Anlamadığım şeyler söyleyerek bana yumruklarını gösteriyorlardı.

Bu akşam Vezir Şehriyar El-Edin'in davetlisiyim, onlarca asker tarafından korunan koskoca sarayında müzik ve kızlar olacak ve biz eğleneceğiz. Sarayına ilk defa gidiyorum ve zenginliği dışında onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyorum. Sihirli halımı sarayın ana giriş kapısında bırakıyorum. Samir hareketli bir genç; tıpkı küçük bir köpek gibi yerinde hiç duramıyor. Ben onu çağırıncaya dek kesinlikle dolaşmaya çıkacaktır. Birkaç saniyede dünya turu bile yapabilir.

Vezirin davetini daha bu sabah aldım. Gagasıyla pencereme vuran bir güvercin tarafından uyandırıldım. Bana "Günaydın," dediğinde haber güvercini olduğunu anladım. Yılan ve fare haberciler görmüştüm,

ama haberci bir güvercini ilk defa görüyordum. Kuş sahibinin beni sarayına davet ettiğini ve kapının parolasını söyledi bana. "Burada kendimi evimdeymişim gibi hissediyorum," demem yeterli olacaktı. Bu sihirli cümleyi çok sevmiştim. Davet güzel olacağa benziyordu. Yatağımdan kalkıp güvercini ödüllendirmek için fıstık bulmaya gittim.

Ev sahibinin sarayı gerçekten muhteşem. Bu kadar yolculuk ettiğim halde böylesine büyük bir yer daha önce görmemiştim. Güvercinin bana verdiği parolayı söylüyorum ve devasa kapılar önümde açılıveriyor. Yapılı iki genç tarafından karşılanıyorum. Gecikmeden beni efendilerine götürüyorlar. Büyük vezir ihtişamlı ve koskocaman bir sofaya çoktan kurulmuş. Beni karşılamak için ayağa kalkmıyor. Bana, hakkımda çok şey duyduğunu, bu yüzden beni görmek istediğini, rahatıma bakmamı söylüyor. Ev sahibine Roma'dan getirdiğim bir şişe şarabı takdim etmek üzere yaklaşıyorum. Hizmetçisine şişenin hemen açılıp getirilmesini emrediyor. Bir tek kızlar eksik, sonra eğlence başlayabilir. Sofaya ev sahibim gibi rahatça yerleşiyorum ve meyve yiyorum. Masa şeftali, armut, çilek, frambuaz, incir, mango, hindistancevizi, ananas ve portakallarla donatılmış. Büyük vezir ağzının tadını biliyor. Sarayı gerçekten mükemmel. Onunki gibi bir sarayım olmasını dilerim. Mutfak tablo ve heykellerle dekore edilmiş. Ben de sanata bayılıyorum. En sonunda bu adamın gerçekten zevk sahibi olduğuna karar veriyorum. Hâkim tavrına uygun lüks kıyafetler giyiyor. Hafiften beyazlamaya başlamış bıyığı ve sakalı ona aristokrat bir hava katıyor.

Şehriyar El-Edin başka bir şarap açtırıyor. Alkol beni biraz etkisi altına alıyor ve bir hoş oluyorum. Bana ikram ettiği şarap bir öncekinden çok daha güzel. Yine de başvezir benimle sohbet etmek için acele etmiyor. Parmaklarını şıklatıyor; beş güzel kız ve ellerinde enstrümanlarıyla yedi müzisyen salondan içeri giriyorlar. Büyüleyici bir görüntü. Ev sahibi, insan elde etmeyi gerçekten de çok iyi biliyor. Kızlar büyük bir incelikle göbek dansı yapıyorlar ve müzisyenler, enstrümanlarıyla sanki nasıl çalmaları gerektiğini biliyormuşçasına gözleri kapalı onlara eşlik ediyorlar. Sanki bir bulutun üstündeyim. Rahatlamak için yastıklara daha da fazla gömülüyorum. Gerçekten erişilmez bir zevk yaşıyorum.

Bir saatlik bir danstan sonra başvezir tekrar parmaklarını şıklatıyor ve müzisyenler salondan çıkarken dansözler yanımıza oturmaya geliyorlar. Bu kızlar çok güzel ve çekiciler, bense cennette gibiyim. Birden lavaboya gitme ihtiyacı hissediyorum. Ev sahibi kendisini bir süreliğine yalnız bırakıyor olmamdan pek de rahatsızlık duymuyor. Hizmetçilerinden biri beni zenginliklerle süslenmiş lüks koridorlardan geçiriyor.

Çişimi altın bir leğene yapma onurunu yaşıyorum! Sanki gerçek altın! Muazzam bir şey bu! Tuvalet koskocaman. Çevremdeki hepsi de birbirinden değerli olan eşyaları seyrediyorum. Alçak bir sehpanın üstünde konulmuş bir lamba dikkatimi çekiyor. Daha önce de sihirli lambalar gördüm ve bunun da onlardan biri olup olmadığını merak ediyorum. Lambayı ovuşturuyorum ve içinden bir cin çıkıyor.

– Adım Şirala ve ben, senin cininim. Başvezir Şehriyar El-Edin bu lambayı sana hediye ediyor ve ben, bundan böyle senin sadık hizmetkârın olacağım.

Başka bir şey demeden Şirala, sanki lambanın ağzından çekilmiş gibi bir anda kayboluveriyor. Ev sahibinin cömertliğine hayran kalıyorum. Sonra, ellerimi yıkarken garip bir sesle irkiliyorum. Kulağımı duvara yasladığımda birisinin ağladığını duyuyorum.

Tuvaletten çıktığımda bana eşlik eden hizmetkârın efendisinin yanına geri döndüğünü fark ediyorum. Merakımı tatmin etmek için bu durumdan sesin geldiği yöne doğru ilerleyerek yararlanıyorum. Birkaç dakika sonra devasa bir kapının önüne geliyorum. Kapıyı çalarken kalbim de hızla çarpıyor. Belki de yanlış bir şey yapmak üzereyim. Başkasının işine burnunu sokmamak gerektiği söylenir hep. İçeriden bir kadın sesi geliyor: “Kimsiniz?”, “Ben Şeyh Ahrismad Sinbad, başvezirin misafiriyim,” diye yanıtlıyorum sesi. Kadının ağlamaları kesiliyor ve bana, kapıyı benim açmam gerektiğini, çünkü kendisinin bağlı olduğunu söylüyor. Odaya girdiğim anda hayatımda gördüğüm en güzel kadınla burun buruna geliyorum. Dansözlerin tersine bu kızın saçları sapsarı ve gözleri çok parlak, ama gözlerinin parlaklığının sebebi döktüğü gözyaşları. Zavallı, bileklerinden zincire vurulmuş ve bana, kendisini özgür bırakmam için yalvarıyor. Hiç vakit kaybetmeden sihirli kılıcımı çıkarıp zincirleri kırıyorum. “Başvezir benimle zorla evlenmek istiyor ve ailem bu evliliğe karşı çıktığı için de babamı, annemi

ve iki erkek kardeşimi öldürdü. Çok bahtsızım!" Bu hikâye beni çok üzüyor. "Buradan kaçmamız gerek!" diyorum. Pencereyi açıp sihirli halımı çağırmak için parmaklarımı şıklatıyorum. Aynı anda başvezir yanında iri yarı beş adamla odadan içeriye dalıyor. Ne yapmaya çalıştığımı anladığında gürlüyor: "Öleceksin!" Sihirli kılıcım yanımda olsa da bu iri yarı altı adama karşı güçlü olmam mümkün değil. Samir'in hâlâ gelmemiş olduğunu gördüğümde son çare olarak elime sihirli lambayı alıyorum. Bunu gören Şehriyar cine bağırıyor: "Senin efendin benim!" Onun sesini duymazdan gelen Şirala bana dönüyor.

– Sizin için ne yapabilirim sahip?

– Ben ve güzel kız, buradan yok olalım.

Bu sözlerimin ardından cin bize yaklaşıp etrafımızı koyu mavi bir dumanla kaplıyor. Hiçbir şey göremiyorum, ama bir an için ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum.

Güzel kız ve ben, kendimizi başvezirin sarayının dışında, uçan halım Samir'in yanında buluyoruz. Çağrıma cevap vermediği için Samir'e kızıyorum. Gerçekten üzülen Samir, bana, her zaman kolaylıkla duyduğu işareti bu sefer duyamadığından bahsediyor. Demek ki sesin kolaylıkla duyulamayacağı bir odadaydık.

Bulutların üzerinde başveziri tekrar düşünüyorum ve insanlara, sıfatları ne olursa olsun, bu kadar kolay güvenmemek gerektiğini anlıyorum. Yanımıza aldığımız lambasının içine dönen cinim Şirala'nın da

dediği gibi, insanların kişilikleri önceden kestirilemez olabiliyor. Bana şefkatle gülümseyen güzel kıza dönüyorum. Ellerinin ve kollarının belimde kavuştuğunu hissediyorum. Hayatım boyunca onun yakınında kalmak istiyorum.

5

Uyandığımda yanı başımda bir kahve çekirdeği görüyorum. Aklıma hemen annem geliyor: "Ben kahveye benziyorum, babansa süte..." dediğini duyar gibi oluyorum. Annemin *terreiro*'daki törenlere gittiği zamanları da hatırlıyorum. Ben oraya hiç gitmedim. "Anlamak için çok küçüksün," diyordu annem; ama bana Xango, Iansã, Oxum ve bazen de Oxalá hakkındaki hikâyeleri anlatmıştı. Annem şanstan ve kötü gözden de bahsederdi. Benim için bu kahve çekirdeği uğurluydu. Sanki annem beni gözetiyormuş gibi...

Küçük bir kız, yanında büyükannesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadınla önümden geçiyor. Kız vanilyalı dondurma yiyor.

– Küçük kız bana süt verir misin? Şu kahve çekirdeğiyle karıştırmak için süte ihtiyacım var.

Küçük kız benim önümde oyuncu bir tavırla duruyor ve avucumda duran kahve çekirdeğine bakıyor. Yaşlı kadın yoluna devam etmek için kızın elinden çekiyor.

– Dur büyükanne. Sütlü kahve rengindeki çocuk elindeki kahveyle karıştırmak için süt istiyor. Bu çok hoş, diyerek kahkahalarla gülmeye başlıyor.

O anda yaşlı kadının suratındaki soğuk ifade siliniyor ve büyükanne bana merhametle bakıyor.

– Tamam yavrum. Ona bir bardak süt vereceğiz.

Küçük kız ve büyükannesi birkaç dakika sonra geri dönüyorlar. Küçük kız ağzı kulaklarında, bana büyük bir bardak süt uzatıyor. Ağzım sulanıyor. Kocaman yudumlarla sütü içmeye başlıyorum.

– Hey! Dur! Kahve çekirdeğin! diye haykırıyor kız.

– Ah, az kalsın unutuyordum...

Kahve çekirdeğini bardağın içine atıyorum ve hepsini birlikte bir dikişte içiyorum. Küçük kız kocaman gülümsüyor.

– Gördün mü? Sanki annem ve babam bende bir araya gelmiş gibi. Şimdi daha güçlüyüm.

– Bu çok hoş! Sütlü kahve renginde bir çocuk kahveli süt içiyor! Çok komik!

Bu küçük kız gerçekten matrak. Güzel, temiz ve iyi giyimli bir kız. Büyükannenin ifadesi birdenbire tekrar soğuyor.

– Haydi gel yavrum, gidiyoruz.

Küçük kız söz dinliyor, ama beni görmek için en az on kere arkasına bakıyor.

– Güle güle küçük kız.

Kahve çekirdeğimi yememeliydim, o benim uğurumdu. Güneş başıma geçiyor. Çok sıcak oldu ve susadım. Susamak bazen açlıktan bile daha kötü olabiliyor. Susamak hiç de hoş değil.

Caddenin diğer tarafında bir barın yerine yeni bir meyve suyu dükkânı yapılıyor. Siqueira-Campos Caddesi'yle Copacabana Bulvarı'nın kesiştiği yerde olan meyve suyu dükkânından daha ufak bir yer burası. Eczanenin dış cephesine sırtımı verip oturmuş, zamanımın büyük bir kısmını rüya gibi gözüken bu dükkânı seyretmekle geçiriyorum. Uzaktan bile bu egzotik meyveler ağzımın suyunu akıtıyor, ama tabii ki benim bu leziz meyve sularından alabilecek param yok. İçimden bir isyan yükseliyor. Yayaların dükkânın önünde durup, sonra da ellerinde kocaman bir bardak meyve suyuyla çıkmalarını izliyorum. Açlık ve susuzlukla savaşmak canıma tak etti. Bazen annemin bana öğrettiği bütün ilkeleri bir kenara bırakasım geliyor. "Gülünç" kelimesinin ne anlama geldiğini öğrendim. Her zaman aç ve susuz olmak gülünç. Kaderine boynunun bükülü kalması da gülünç. Bana birilerinin yardım etmesini beklemekten yoruldum artık. Benim durumumdaki insanların yaşamak için yaptıkları gibi hırsızlık yapmak ya da geçen gün benim masanın üzerinde bırakılan ton balıklı sandviçin üzerine atlayarak yaptığım gibi tabakta kalanları yemek istiyorum. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yan-

dan ilkeler, diğer yandan hayatın zorlukları... Oturduğum yerde düşünmek için fazlasıyla zamanım oluyor. Meselâ, yemek için bir şey çalarsam kanunları çiğnemiş olurum, ama eğer açlıktan ölürsem, o zaman da doğanın kanunlarına karşı gelmiş olurum. Annem burada olsaydı böyle şeyler düşündüğüm için kafama yavaşça vururdu. "Böyle düşünmeye devam et Nino, kendini hapiste bulacaksın! Ben, babana benzememen için elimden gelen her şeyi yaptım, ama şu haline bak!" derdi mutlaka. Of, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece çok açım. Aç kalmak hiç de hoş değil.

Neyse ki bütün bu kötü fikirlerden kurtulmamı sağlayacak meyve suyu dükkânında çalışan genç kız var. O güzel ve büyük, ama biraz zayıf. Hafif esmer bir teni, kahverengi saçı ve gözleri var. Bakışları beni etkiliyor. Onun, capcanlı renklerdeki meyveleri kesmesini, müşterilere hizmet etmesini ve yapacak başka işi kalmadığında tezgâha dayanıp gelip geçene bakmasını izliyorum. Onu hayatımın son günlerine kadar hayranlıkla izleyeceğim. Adının Mariana olduğunu biliyorum. Onun hakkında daha pek çok şey biliyorum. Ayda yüz yirmi dört real gibi çok az bir ücretle çalışıyor ve iki yakasını bir araya getiremiyor. Aslında benimkine benzeyen bir durumda. Onun tabii ki bir yatağı ve başını sokacağı bir yeri var, ama aynı benim gibi, o da çok fakir. Sattığı meyve sularını kendisi alabilecek durumda bile değildir, ama yine de onlardan içiyor. Bardağın dibinde kalanları içiyor, yaparken çok gördüm. Anlaşılabilir bir durum. Bardağın

dibini içerken etrafa, tıpkı benim tabaktan sandviçi aldığımda hissettiğim gibi, bir suç işlemiş gibi bakıyor. Bitirdiğinde bakışları canlılık kazanıyor. Geri kalan zamanlarda sıkıntılı bir hali var. Bana öyle geliyor ki para sorunlarından dolayı bu kadar sıkıntılı görünüyor, ama işin aslını bilmek gerek!

Ona âşık oldum ve bunu, ona söylemek isterdim. Tabii ki bu durumdan rahatsızım. Benim gibi baldırı çıplak bir yoksulu ne yapsın ki! Sonra kendi kendime, onun belki de bana kalp gözüyle bakabileceğini ve üzerimdeki paçavralardan çok daha başka şeyler görebileceğini düşünüyorum. Bazen bakışları o kadar tatlı oluyor ki!

Bugün gidip Mariana ile konuşmaya karar verdim. Kendi kendime söylenip durmaktan sıkıldım artık. Sürekli hayaller kurup durmaktansa hayatımı yaşamayı tercih ederdim. Denemekle bir şey kaybetmem. Yine de endişeleniyorum. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Sanki harekete geçmek için bir işaret bekliyorum. Oysa yapmam gereken tek şey ilk adımı atmak. Akşamüstü önümden geçen birisi sıkkın bir tavırla bana bir gül verip yoluna devam ediyor. Hayatımda ilk defa birisi bana bir çiçek verdi. Bir işaret bekliyordum. İşte bu, o işaret. Bu gül Tanrı'nın bir hediyesi. Artık başka bahanem yok.

Titreyerek caddenin karşısına geçiyorum. Âşık olduğum bir kıza daha önce hiç yaklaşmamıştım. Aslında Mariana'dan önce kimseye âşık olmamıştım. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. "Hadi Nino, cesaret!" Tamam, ilerliyorum. Başımı öne eğe-

rek ona elimdeki gülü uzatıyorum: "Bu senin için Mariana." Onun karşısında kendimi tamamen çıplakmışım gibi hissediyorum. Üzerimde kısacık bir şorttan başka bir şey olmadığı bir gerçek, ama bu sabah denizde yıkandım. Acaba Bayan Peres de onun giysilerinin içini gördüğümde benim gibi rahatsız oluyor muydu? Sevgilim yaklaşıp tıpkı iyi bir köpeğe yapacağı gibi kafamı okşayarak bana teşekkür ediyor. Çok rahatsız oluyorum ve ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu çabucak selamlayıp kendi gözlem kartonuma geri dönüyorum.

Onun kafamı okşadığı an aklımdan çıkmıyor. Sanırım bu hareket her şeyi açıklıyor. Onun için yoksul bir dilenciden başka hiçbir şey değilim. Yine de bana acımasından daha iyidir. Eminim on dört yaşında bir çocuğu çok küçük görüyordur. Oysa onun benden daha büyük olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ona beni küçük görerek yanıldığını kanıtlamak isterdim. Kaderime yenik düşmekten, şikâyet etmekten ve ölümü beklemekten yoruldum. Yapmam gereken tek şey daha iyi bir yaşam için çabalamak. Rio'ya geldiğimde bana beş real veren adam bana doğru yürüyor. İki senedir bana belirli aralıklarla hep para veriyor. Bir kere daha pantolonundan çekiştiriyorum, rahatsız olmadan durup bana doğru eğiliyor: "Para mı istiyorsun küçük?", "Hayır kendime iş bulmak için kıyafet istiyorum.", "Tamam, yarın sana bir şeyler getiririm."

Adam sözünü tutuyor ve ertesi gün işe gitmeden önce getirip iki torba kıyafet veriyor. Hatta bana bir

çift ayakkabı verme nezaketini bile gösteriyor. Çok şaşırdım, ama benim bedenimi bile düşünmüş. Umarım ileride bir gün ona gerektiği gibi teşekkür edebilirim. Üzerime yeni kıyafetlerimi geçirmek için ara sokaklardan birine giriyorum. Bir mağazanın camından kendime bakıyorum, gerçekten de yakışıklı görünüyorum. Şehir merkezinde iş bulma bürosunun bulunduğu Rio-Banco Bulvarı'na doğru hızla yürümeye başlıyorum. Bu yeni yaşayış tarzı benim çok hoşuma gidiyor. Dışlanmaktan kurtulmak benim en büyük hayalimdi.

İş hayatıyla bu ilk karşılaşmam cesaretimi kırıyor. Asılan bütün duyurularda özel işler için tecrübeli elemanlar isteniyor. Bütün işlerde en başından tecrübe istenilirse bir insan nasıl tecrübe edinebilir ki? Yine de cesaretimi kaybetmek istemiyorum. Mutlaka bir şeyler bulurum. Bekliyorum. Hem zaten beklemeye alışkınım! Uyum sağlamak o kadar da zor değil. İnsanları izlemeye koyuluyorum. Bu da benim için yeni bir şey değil. Bu adamların hepsi benden çok daha büyükler, neredeyse hepsi kaslı ve yapılı adamlar; hayatlarını kazanmak için çok ağır şartlarda çalışmaya hazır gibiler. Bu insanların arasında aşağı yukarı yirmi beş yaşlarında genç bir adama gözüm takılıyor. Kızıl saçlı, gözlüklü ve hafif kambur yürüyen bir adam. Birden sabrını yitiriveriyor: "Burada işe yarayan hiçbir şey yok!" diye söyleniyor. Ona yaklaşıyorum. "Bir şeyler buldun mu?" diye samimice soruyorum. "Zaten bir işim var, ama daha iyi bir şey bulursam o cehennemden çıkmayı düşünüyordum; ne ya-

zık ki burada daha iyi bir şeyler veren de yok," dıyor ayaklarına bakarak. "Bir işin var mı? O zaman çok şanslısın," diyorum. Bana kendisini tanıtmadan önce, "Eğer istersen benimle fabrikada çalışabilirsin, her gün yeni birilerine ihtiyaç duyuyorlar; çünkü çoğu işçi yaralanıyor ya da hastalanıyor," diyor. Adı Roberto. Bana biraz kendisinden bahsediyor. Kısaca, annesi evin içindeyken babasının evi yaktığını, annesinin öldüğünü, babasının hapse girdiğini ve kardeşiyle birlikte sokakta kaldıklarını anlatıyor.

Daha fazla vakit kaybetmeden fabrikaya doğru yürümeye başlıyoruz. Roberto ona verilen bir görevi yapması için dışarı çıktığında iş bulma bürosuna gelmiş. "Söyle bakalım, tornavida bulmak için gerekeni yaptın mı?" diye ustabaşı ona çıkışıyor. "İyi olanını bulmak için iki farklı yere gitmem gerekti." "Bir daha başka birini göndereceğim, sana güven olmuyor Roberto."

Arkadaşım beni patronuyla tanıştırıyor. Resmi olarak on sekiz yaşında çalışmaya başlanabiliyor, ama aileden izin kâğıdı varsa on dört yaşında da başlanabilir. "Annem öldü ve babam..." "Umrumda değil!" diye bağırıyor ustabaşı. "Kâğıda gerek yok. Hemen işe başlayabilirsin. Sana aylık yüz elli real verilecek." Bunun asgari ücretten otuz real daha eksik olduğunu biliyorum, ama şu anda pazarlık edecek durumum yok. Hemen kabul ediyorum.

Fabrikada konserve kutularının içine salamura biftek koyuyoruz. İnsanın nefesini kesen dayanılmaz bir koku var her yerde. "Zamanla alışırsın," diyor Roberto bana.

İşim çekilecek gibi değil. Fabrikada çok fazla gürültü ve kirlilik var ve içerisi dışarıdan çok daha sıcak. Sürekli aynı hareketleri tekrarlamak zorundayım. Görevim, durmadan ilerleyen bir bandın üstüne konserve kutularını koymak. Bir robota dönüşüp bir daha hiç hayal kuramayacakmışım gibi hissediyorum. Çoğunlukla kan ter içinde kalıyorum.

Kendime yaşayabileceğim bir daire bulma fikriyle cesaretleniyorum. Şu anda hâlâ dışarıda yatıyorum, ama yakın bir zamanda normal şartlar altında yaşayabileceğim. Patron sadece ay sonlarında ödeme yapıyor. Neyse ki Roberto burada, ay sonuna kadar yemek yiyebilmem için bana elli real verdi, ay sonunda ona geri ödeyeceğim. Roberto benim için bir ağabey oldu. Birlikte birçok şey paylaşıyoruz. Bazen Roberto'nun hasta olduğu günler gece mesaisinde de çalışmak zorunda kaldım. Yoksa onun maaşını keserlerdi. Roberto bunun için bana teşekkür etmedi, ama onun için yaptığım şeyin değerini bildiğinden eminim. Sanırım arkadaşlık böyle bir şey: Birbirini anlamak için her şeyi söylemen gerekmiyor.

Ümitsizliğe kapıldığım zamanlarda meyve suyu dükkânının önünden geçiyorum. Mariana perşembe ve cuma akşamları çalışıyor. Hâlâ çok güzel. Bekleyerek hiçbir şey kaybetmiyor. Bir süre sonra ona güzel bir sürpriz yapabileceğim.

Bir sabah Roberto gelip sırıtarak önümde dikiliyor: "İlk aylığın!" diyerek elime bir zarf veriyor. Bana sadece seksen real kaldığını fark ettiğimde, Roberto borç olarak aldığım elli reali kendisinin aldığını ve

diğer yirmi realin de vergi için kesildiğini söylüyor. Gülümsüyorum. "Teşekkürler Roberto, her şey için teşekkürler." Roberto aklı karışmış şekilde yere bakıyor. Sanırım beni bu kadar az bir maaşla böylesine mutlu görmekten rahatsız oluyor. Belki ben de ileride bir gün daha çok para kazanmak isterim, ama şu anda hayatımda daha önce hiç olmadığım kadar zenginim.

Hiç bu kadar param olmamıştı, ama çalışmalarımın karşılığı olamayacak kadar az bir para olduğunun da farkındayım. Herkes bana Rio'da küçük bir apartman sahibi olmanın bedelinin en az otuz bin real olduğunu söyledi. Bu şekilde bunu hiçbir zaman başaramam. En azından Roberto var. Aylık seksen reale kalınabilecek bir lojman biliyormuş.

Roberto bana üçüncü aylığımı da verdikten sonra iki yüz otuz real biriktirdiğimi fark ediyorum. Mutluluktan uçuyorum, ama aynı zamanda da çok yorgunum. Roberto ise ümitsiz görünüyor. Canının sıkkın olduğunu anlatıyor bana. Onu anlıyorum, geçmişi onu üzüyor. Sokakta dilenerek geçirmek zorunda kaldığım, açlıktan kıvrandığım günlerimi anlatarak onu biraz cesaretlendirmeye çalışıyorum.

Birlikte dairemi kiralamaya gidiyoruz. Mutluluktan neredeyse uçuyorum. Ağrıyan sırtımı ve yanan genzimi bir an için unutuyorum. Benim yaşadığım gecekondu mahallesinden daha iyi inşa edilmiş lojmanların olduğu büyük bir binanın önüne geliyoruz. Roberto paramı kendisine vermemi söylüyor. "Bir aylık kira ücreti ve tam ne kadar olduğunu bilmediğim bir depozito yatırmak gerekiyor. Ben geri döndü-

ğümde artan parayı sana veririm." diyor zarfımı alıp apartmana girerken. Söylediği son sözler hâlâ kulağımda yankılanıyor. Çünkü bu, Roberto'yu son görüşüm oldu. İki saatten daha fazla bir süre boyunca apartmanın önünde bekledim ve sonra yukarı pencerelerin birinden bakan bir adam hemen gitmemi, yoksa aşağıya inip beni fena yapacağını söyledi. Sanırım beni hırsız sandı. Sinirden çılgına dönmüştüm. Fabrikaya geri döndüm. Roberto'nun benden her ay aldığı yirmi real'lik vergi ücretini kendi cebine indirdiğini ve ustabaşının onun suç ortağı olduğunu o zaman anladım. O anda öç almak istedim.

Hayal kırıklığı içinde karton parçamın üstünde oturup dilenmeye geri döndüm. Ve kaderimi garip bir şekilde kabullenmeye başladım. Tabii ki hiçbir zaman kendime ait bir dairem olmayacaktı ve Mariana beni hiçbir zaman sevmeyecekti, ama bu iş beni hasta etmişti. Hasta olmak hiç de hoş değil. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Hiçbir şeye sahip olmayınca insanın kaybedeceği bir şey de olmuyor.

Roberto'yu tekrar düşündüğümde, en çok beni aldatmış olması koyuyor. Bu zor ve acımasız dünyada bir yoldaş, bir arkadaş bulduğumu sanıyordum. Sefil insanlar arasında da samimi arkadaşlık olabileceğini sanıyordum. Geçen gün gazete bayiinin önünde bir gazetede Amerika'daki siyahların durumuyla ilgili bir yazı okudum. Siyahların yüzde on ikisi Amerika'daymış, ama bunların yüzde ellisinden daha fazlası hapisteymiş. Yoksul oldukları için birbirleriyle kavga ediyorlar. Buradaki gecekondularda da aynı şey olu-

yor. Birbirimizden bir şeyler çalmaya devam edersek bulunduğumuz durumdan nasıl kurtulabiliriz ki... Belki de zenginler bunun böyle olmasını istiyorlardır. Özlü sözlerinin "yönetmek için böl" olduğunu duymuştum. Her neyse, şu anda çevremdeki bütün insanlardan çok daha fazla dışlanmış hissediyorum kendimi.

6

Ara sıra çöp kutularını karıştırmak zorunda kalıyorum. Çöp kutuları çok kötü kokuyor ve içlerinde bir sürü sinek oluyor. Yine de bir sürü şey bulunabiliyor. Bir keresinde, bir sokak dönemecinde, çöp yığının üstünde gıcır gıcır bir çift ayakkabı buldum. Benim için çok fazla büyüklerdi, ama başka bir dilencinin onları alacağından emindim. Kim yepyeni bir çift ayakkabıyı atar ki? Annem ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olan insanlardan bahsetmişti. Ben kesinlikle o parayı nasıl kullanacağımı çok iyi bilirdim. Bazı insanların gereğinden fazla paraları olduğu ve bazılarınınsa hiç parası olmadığı doğru. Paranın çok fazla olması da iyi değil. En iyisi herkesin yeteri kadar parasının olması. Zengininki biraz daha az ve fakirinki

biraz daha çok olur, ama sonuçta herkesin yeteri kadar parası olur. Gazetelerde bundan neden hiç bahsedilmiyor?

Yaşasın! Az önce bugünkü *O Globo*'nun bir kopyasını buldum. Her gün olduğu gibi, yine bir fabrika kapanmış. Beş yüz kişi daha işsiz kalacak. Bu karar borsa hisselerinin artmasına neden olmuş. İnsanların, yüzlerce kadın ve erkeğin işsiz kalmış olmasına sevinmelerine inanamıyorum. Anlamıyorum. Demek ki zenginler gerçekten benciller. Sözüm ona ben, şu an işini kaybetmiş olan insanlardan daha sefil durumdayım; ama onların durumu beni gerçekten üzüyor. Çocuklarını düşünüyorum. Belki de oturdukları daireleri terk edip gecekondularda yaşamak zorunda kalacak o aileleri düşünüyorum. Bu çok üzücü. Ben bir dâhi değilim, ama bir şeyi anladım. Bugün zenginler daha da zengin ve fakırler daha da fakir. Bu yüzden her şeyi oluruna bıraktım. Aradığım tek şey biraz yiyecek. Uyuyabildiğim kadar uyuyabilmek için midemi doyuracak bir şeyler arıyorum.

Özel uçağım New York havaalanına iniyor. Yüzlerce insan benim gelişimi bekliyor. Dün, Şikago'da da en az bu kadar insan vardı. İnsanlar benim uçaktan indiğimi görünce çılgına dönüyorlar. Tellerin ardında ellerinde kocaman makineleriyle fotoğrafçılar benim resimlerimi çekmeye çalışıyorlar. Bu akşam bir saatlik bir konser vereceğim, biletler en az yüz dolar olacak.

İki yüz bin kişilik stat, ter içinde bana bakarak dans eden genç insanlarla tıklım tıkış dolmuş olacak. Bilet satıcıları zengin olacak. Beş korumam var ve onlar koridoru boşaltmak için birkaç yumruk sallamaktan hiç de çekinmiyorlar. Çoğunlukla, bana dokunmaya çalışan şu aptal fanlardan sıkılıyorum. Bir kız burnunun ortasına bir dirsek darbesi yiyor. Burnu kanıyor. Yazık! O kadar yaklaşmaması gerekirdi.

Limuzinime biniyorum. En sonunda biraz huzur bulabileceğim. Tabii hayranlarım beni otelin girişine kadar takip etmezlerse... Koruyucu meleklerime biraz daha sert vurmalarını söyleyeceğim. Hiç yoktan biraz eğleniriz.

Limuzin fırtına gibi gidiyor. Garip bir şekilde kendimi havada asılı kalmış gibi hissediyorum. Oysa dün akşamdan bu yana içki de içmedim. Hayır, aslında ruhum buradaymış. Ruhumun, bir daha geri dönmemek üzere beni terk ettiğini sanıyordum.

Görünmüyorum, ama bulutların tepesinden insanları görebiliyorum. Onların düşüncelerini bile okuyabiliyorum. Kendimi garip hissediyorum. Sanki hem benmişim hem de bir başkasıymışım gibi. Artık kendimi tanıyamıyorum. Ne insanları küçümsediğimi ne de doyuma ulaştığımı hissediyorum. Çok uzun zamandır ilk defa insanları insan gibi görüyorum, kiramı karşılamak için küçük barlarda haftada dört gün çalıştığım ve bar müdavimlerinin ardımdan bağırdığı günlerdeki gibi görüyorum insanları. O dönemlerde, hayatımı kazanmak için çok çabalamam gerekiyordu. Sonra şöhretim tüm dünyaya yayıldı. O zamandan be-

ri kendimle bile hiç uğraşmıyorum. Benim yerime benimle ilgilenmeleri için başka insanlara para ödüyorum; ama bugün, beni otelime götürmekte olan bu limuzinde, görünmez camların arkasından gördüğüm insanlardan hiç de üstün hissetmiyorum kendimi. Onları tüm çıplaklıklarıyla görüyorum. Çok garip. Bu insanların ümitsiz olduğunu ve benimkisi gibi bir hayatı düşlediklerini fark ediyorum. Oysa şu anda biliyorum ki onlardan fazla hiçbir şeyim yok. İnsanın kendi yaşamını sürdürmeyi ve başkalarıyla beraber yaşamayı öğrenmesi gerekiyor. Hepsi bu. Meşhur olunsun ya da olunmasın önemli olan hayatı dolu dolu yaşamaktır. Bazı yıldızlar hayattaki en mutsuz insanlardan biri bile olabilirler. Mutluluğa alışkın olmayan insanlar vardır; ama insan her şeyi öğreniyor.

Bu insanlara diyecek o kadar fazla şeyim var ki... Ama şu anda konuşamam. Önce kendi vücuduma geri dönmem gerek. Bu akşam konsere gideceğim.

Adım Johnny Stardom ve bu akşam unutulmaz bir konser vereceğim. Şu şekilde başlayacağım: "Bayanlar ve baylar, umurumda değilsiniz!" Belki bu, onları uyandırır.

7

Fabrikadaki işi bıraktığımdan ve biriktirmeyi becerdiğim azıcık parayı da kaybettiğimden beri, beni bu şekilde aldattığı için, Roberto sanki paramla birlikte benim de bir parçamı çalmış gibime geliyor. Aslında en güzel parçamı, güneşin barındığı parçamı çalmış. Yaşadığım bütün zorluklara rağmen kendimi hâlâ bir çocuk gibi hissedebiliyordum. Roberto yüzünden kendimi hızla yaşlanmış gibi hissediyorum. Çoğu zaman onu nefretle anıyorum. Annem hayatta kimse için kin beslememek gerektiğini söylerdi, ama ben bunu beceremiyorum. Komik, ama sanki kötü anılarım iyi olanların üstünde yer alıyor. Bunun sebebi belki de benim yaşlanıyor ve iyi anılarımın üstüne kötü anılarımı sıralıyor olmamdır. Belki hayatın güzel

yanlarını yeteri kadar yaşayamadım ve hayata karamsar bakıyorum. Neyse ki Mariana var. Onun sayesinde her şeyi unutuyorum. Tıpkı rüya görürken unuttuğum gibi...

Çoğu zaman fişi tamamen çekmek istiyorum. Sadece uyumak ve başka hiçbir şey yapmamak isterdim. Uyuduğum zamanlarda o kadar iyiyim ki... Bazen de tam tersine bu durumdan kurtulduğumu düşlüyorum. Eğer bunu bir gün başarırsam, o zaman en sonunda Mariana'yı etkilemeyi başarırım. Evleniriz ve çocuklarımız olur. Uyumuyor olsam bile, hayal görmek çok güzel.

Kibar adamın bana verdiği giysileri atmadım. Onları kâğıttan bir poşete koydum ve şu anda yastık niyetine kullanıyorum. Gerçek bir şiltede uyuyorum ve yastığa benzer bir şeyim var. Bu, büyük bir lüks! Tek sorun açlıktan ölüyor olmam. Bunun gibi ufak bir sorunum var; yani midemin sessizliğinin benim için imkânsız olması... Ayağa kalkıyorum ve en güzel kıyafetimi giyiniyorum. Aslında tek kıyafetim. Neredeyse tamamen soyunuyorum, ama kimsenin beni umursadığı yok. Giysilerim biraz kirli, ama bir şeyler yoluna girecek. Bir iş ilanı görme ümidiyle dükkânların camlarına baka baka ilerliyorum. Hiçbir yerde iş yok. Real'ın devalüasyonundan beri insanlar ekonomik kriz yaşandığından bahsediyorlar. Artık daha fazla yoksul var. Elimizde olmayan bir hiçi paylaşmamız gereken insan sayısı daha da arttı artık. Bu, çok rahatlatıcı bir şey! Ülkemiz çok iyi bir durumda! Ama durum çok kötü ve bu, hiç de hoş değil.

Constante-Ramos Caddesi'nde bir Japon restoranının önünden geçiyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, rüya mı görüyorum nedir? Geri gelip cama bir daha bakıyorum. Üzerinde sihirli bir kelime: "Tarbalho" yazan güzel bir ilan... İş! Kendime bir iş bulacağım! Bulaşıkçı bile olsam çalışacağım. Mariana ile eşit olacağım.

Restorana girdiğimde kalbim hızla çarpıyor. İçerisi neredeyse bomboş. Saat on bir, demek ki restoranın müşteriyle dolması için daha erken. Yani iş hakkında bilgilenmem için çok uygun bir saat. Beş Japon kasaya yakın bir masada oturmuş kart oynuyorlar. Büyük ihtimalle işçilerdir. Restoranda sadece Japonların olması beni biraz daha heyecanlandırıyor. Herkesin Portekizceyi çok iyi konuştuğundan eminim; ama bu, aynı şey değil. Okulda hiç Japonca eğitimi almadım, ama öğretmenim Ana Brenkoviç bize bahsetmişti. Brezilya'da yaklaşık bir milyon Japon var ve çoğunluğu São Paulo'da yaşıyor. Oldukça fazla da Çinli ve biraz da Vietnamlı var. Bazı Çinliler Atlantica Bulvarı'nda dolaşıp üzerinde *made in China* (Çin yapımı) yazan şeyler satıyorlar.

Yaşlı bir adam ayağa kalkıyor ve gidip kasanın yanındaki tabureye oturuyor.

– Ben kapıdaki ilan için gelmiştim. Ne iş varsa yapmaya hazırım.

Adam soğuk birine benziyor, ama ben gözlerinin parladığını görüyorum.

– Üzgünüm, ama daha bu sabah yeni birisini işe aldık.

O zaman başımı eğiyorum. Neden bilmiyorum, ama içimden ağlamak geliyor. Yaşlı Japon bana yaklaşıyor ve şefkatle elini omzuma koyuyor.

– Aç mısın yavrum?

Başımı kaldırıp evet diyorum. Restoran sahibi yumuşakça gülümsüyor.

– Suşi nedir bilir misin? Göreceksın, çok lezzetlidir.

– Ama ben onlardan istemiyorum. Yani demek istediğim... Benim yediklerimi ödeyecek param yok.

Yaşlı adam gülümsüyor, beni bir köşede oturmaya davet ediyor ve mutfağa gidip bana yemek sipariş ediyor. Restoran sahibi dönüp benim oturduğum masaya oturuyor ve bir sigara yakıyor. Çok fazla geriliyorum ve ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sessizlik sinir bozucu; bir şeyler geveliyorum:

– Japon musunuz?

– Evet, ama elli yıldır Brezilya'da yaşıyorum. Elli yıldır Brezilyalıyım, diyor gururla.

– Öğretmenim bize daha önce Japonya'dan bahsetmişti.

Adam hem şaşırmış hem de şüpheci görünüyor. Neden dilenci görünümünde bir çocuk Japonya hakkında bir şey bilsin ki?

– Japonya hakkında ne biliyorsun yavrucuğum?

– "Sayanora" güle güle demek ve "arigato" teşekkürler demek. Öğretmenimiz bize savaşçılardan, samuraylardan ve onların onur ilkelerinden bahsetmişti. Harakiri ve kamikazenin ne demek olduğunu biliyorum. Hatta kamikazenin rüzgâr anlamına geldiğini

bile biliyorum. Öğretmenim Japoncanın çok şiirsel bir dil olduğunu da söylemişti. Hatırlıyorum, çünkü kelimelerle oynamayı çok seviyorum.

– İlahi rüzgâr, diye belirtiyor yaşlı adam.

– İşte, Japonya hakkında bütün bildiklerim bunlar. Yok, birkaç kelime daha biliyorum: Kimono, karate, judo, ninja ve geyşa.

– Geyşa? diye neşeli bir havayla tekrar ediyor yaşlı adam.

– Bu kelimeyi daha önce duydum, ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yaşlı adam gülmekle yetinip bu konuyla ilgili daha fazla bir şey söylemiyor. Bir çan sesi duyuluyor ve restoran sahibi yemeğimi mutfaktan almak için kalkıyor. Ona asil bir hız katan küçük adımlarla yürüyor.

Yaşlı Japon önümdeki tabağa ortası siyah, kenarları beyaz onlarca şey koyuyor, bunların suşi olduğunu açıklıyor.

– Genelde üç çeşit suşi vardır. Saşimi sadece çiğ balıktan yapılır, nijiri beyaz pirinç ortasına konulan çiğ balıktan oluşur. Bir de maki vardır; çiğ ya da pişmiş balık, sebze ve pirinç çoğunlukla bir yosun yaprağına sarılı halde ikram edilir.

Daha önce Japonların çiğ balık yediğini duymuştum ve bundan iğrenmiştim, ama bugün o kadar açım ki yemek seçecek durumda değilim. Restoran sahibi makileri nasıl yiyeceğimi bana gösteriyor. Üzerlerine biraz wasabi koyuyorum, soya sosuna batırıyorum ve yiyorum. Şaşırıyorum, çünkü çok lezzetliler. Yaşlı

adam memnun olmuş bir şekilde benim yemek yiyişimi izliyor ve bana Brezilya'ya nasıl geldiğini anlatmaya koyuluyor:

"Benim adım Takeshi Komiyama ve ben Tokyo'da doğdum. Gençken çok güzel, genç bir kadınla tanıştım: Soonhi Kim. Bu genç Koreli kadına deliler gibi âşık oldum. Bakışlarında çok saf bir iyilik ve başının arkasında sopalarla tutturduğu muhteşem saçları vardı. Bir kere bile tartışmadan bir süre birlikte vakit geçirdik ve 1949 senesinin sonunda evlenmeye karar verdik. Tabii ki ailemin izniyle... Onun ailesi Kore'deydi ve düğüne katılmadılar, ama bizim yakın bir tarihte onları görmeye gideceğimiz planlanmıştı. Böylece üç ay sonra, 1950 Şubatında belirsiz bir süre için karımla Kore'de yaşamaya gittik. Yirmi bir yaşımda hayatımda ilk defa Japonya'yı terk ediyordum.

Şu anda gördüğün gibi daha orta halli bir durumda olsam da o zaman ailem zengindi. Babam Paris'te, Sorbonne Üniversitesi'nde ticaret eğitimi almıştı. Gençliğinde çok şey yapmış ve bunu hiçbir zaman saklamamıştı. Annem, Kyoto kökenliydi ve bir Japon edebiyatı hocası vardı. Annem Japon kültürüne çok bağlıydı ve kendi ülkesinden hiçbir zaman uzaklaşmak istememişti."

O, annesini anlatırken benim de annemle ilgili anılarım geliyor aklıma; ama yaşlı restoran sahibini dinlemeye çalışıyorum.

"Soonhi ve ben, onun doğduğu şehir olan Kangnung'a gitmek için Seul uçağına bindik. Karıma âşıktım ve mutluluk dolu bir hayat sürdürüyordum, ta ki

1950 Haziranında Güney ve Kuzey Kore arasında savaş çıkana kadar. Belki bu savaştan bahsedildiğini duymuşsundur... Neyse... Kangnung Kuzey Kore sınırına çok yakın olduğundan dolayı savaş neredeyse bizim burnumuzun dibindeydi. Ailem her gün beni Tokyo'ya dönmem için çağırıyordu. Onları dinlemem gerekirdi, ama ben o dönemlerde çok tasasızdım. Üstelik, benim önemsemediğim nedenlerden dolayı Soonhi Japonya'ya dönmek istemiyordu. Gergin, ama dayanabilir olan durum Kuzey Koreli grupların Kangnung'u işgal etmeleriyle büyüdü. Tehlike herkes için büyüktü, ama benim gibi bir yabancı için çok daha büyüktü. Gar ve havaalanı giriş çıkışlara kapatılmıştı, son şansım limandan kaçmaktı. Aslında son şansımızdı; çünkü kendi ülkesine dönmek isteyen Çinli bir arkadaşla, Li Huang ile birlikte kaçacaktık. Gitmeden önce karımın kollarında uzun süre ağladım. İşin en üzücü yanıysa giderken onu bir daha göremeyeceğimi hissetmiştim."

Ben kendime ziyafet çekerken ilk müşteriler de restorana giriyorlar. Bunlar kesinlikle Japon. Restoran çalışanları hep bir ağızdan "iraşemaze"ye benzeyen bir şey söylüyorlar. Birkaç dakika sonra yeni müşteriler geliyor ve yine aynı sahneye şahit oluyorum. "İraşemaze"nin "hoş geldiniz" demek gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum ve Japonların bu kibarlığından çok etkileniyorum. Brezilyalılar çok sıcakkanlı insanlardır; ama bu özellik Rio'da daha az, hatta São Paulo'da daha da az görülüyor. Yine de bu Japonlar beni gerçekten etkiliyorlar. Bu inceliğin Tokyo'da da

böyle olup olmadığını sormayı çok isterdim, ama hikâyesini anlatmaya devam eden yeni arkadaşımın lafını bölmek istemiyorum:

"Arkadaşım Li ve ben Kore'den giden bir gemiye gizlice binerek kaçmayı planlamıştık. Bu çok tehlikeliydi; çünkü liman askerlerin kontrolü altındaydı, ama gecenin karanlığından faydalanarak kaçmayı denemekten başka şansımız yoktu. Yine de her şey bizden yana gitmedi. Gemiye girmeye çalışırken bu şekilde daha önce çok adam yakalamış olan askerlerin dikkatini çektik. Ben ne arkadaşıma ne de askerlere baktım, sadece karımı düşünerek olabildiğim kadar hızlı davrandım. Geminin sancak tarafına geldiğimde arkadaşımın nerede olduğunu anlamak için dikkatlice etrafımı dinledim. Hiçbir şey duymadım. Sanırım o, gemiye bile çıkamadan, askerlerin açtığı ateşte hayatını kaybetmişti. Li, Pekin asıllıydı ve Kore'ye yerleşmeden önce birkaç yıl Japonya'da yaşamıştı. Görüyorsun ya, ona çok şey borçluyum. Japoncayı çok iyi konuşuyordu ve Kore'deki hayata alışmam için bana çok yardım etmişti. Birkaç ayda arkadaş oluvermiştik. Onu kaybetmekten büyük üzüntü duyuyordum, ama aynı zamanda karısını ve dört çocuğunu da düşünüyordum. Onun ölümünün tuhaf olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Neden kendi canını kurtarmak için koşan bir adama ateş edilir ki? Ve aynı zamanda limanda ölmekte olan kişinin neden ben olmadığımı da kendi kendime soruyordum."

Onu dinlerken kuşkusuz gerçek arkadaşlık budur dedim kendime. Annem dışında benim için kim hayatını feda ederdi ki?

"Gemi en sonunda demir aldı. Tabii ki geminin rotasını bilmiyordum. Meğerse buraya, Brezilya'ya geliyormuş. Sağlıklıydım ve hayattaydım, ama karım Soonhi'den o kadar uzaktaydım ki... Biliyor musun buraya gelirken geminin kaptanı bana 'Göreceksin, Brezilya muhteşem bir ülkedir,' demişti ve haklıydı. Brezilyalılar misafirperver insanlar, ama buraya ilk geldiğimde aklımda tek bir şey vardı: Karımı bulmak ve onu buraya, yanıma getirmek. Bazı bağlantılar yardımıyla onun iyi olduğunu öğrendim, ama bir araya gelemiyorduk; çünkü ne onun ne de benim yol masraflarını karşılayacak kadar paramız vardı. İşte o zaman onun gelmesi için gereken parayı biriktirebilmek için bu restoranı açtım. Şu tarafta, kasanın yakınında oturan kadın işte o, karım Soonhi."

Karısına bakmaktan kendimi alamıyorum. O kadar kendi halinde görünüyor ki tıpkı yaşlı adam gibi... Umarım onun yaşına geldiğimde benim de gözlerim bu kadar huzurlu görünür. Başımıza ne üzüntüler geliyor, yine de hiçbirimiz ümitsiz kalmıyoruz... Konuşurken başını eğerek sürekli "hai" diyor. Bu kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini çözemiyorum, ama İngilizcedeki merhaba gibi bir telaffuzu var. Bu insanların birbirlerini selamlamak için eğildiklerini görüyorum ve bu beni çok etkiliyor. Eğer Roberto bana "çekinmek" kelimesini öğrettiyse, bu Japonlar da bana saygıyı, onuru ve inceliği öğrettiler. Suşimi yerken onlara gerçekten farklı gözlerle uzun uzun bakıyorum.

Yemeğimi bitirdikten sonra kalkıyorum ve orayı "arigato" ve "sayanora" diyerek terk ediyorum. Resto-

ran sahibinin babacan bir sesle "tekrar geleceksin yavrum" dediğini duyuyorum. Benim yemeğimin parasını ödememi kastetmediği kesin. Tabii ki tekrar gideceğim oraya. Ama vakit geç oluyor; kendime uyuyacak bir yer bulmalıyım. Yine de çok kötü sayılmaz. İnsanın karnı tok olunca her şey nasıl da kolaylaşıyor.

Açık parlak mavi göğün altında sallanan koskocaman bir geminin güvertesindeyim. Uzun gri sakallı bir kaptanın yanında çok güzel, ama biraz zayıf bir kadın görüyorum. Konuşmuyorlar, sadece denize bakıyorlar. Garip, ama bu kadını sanki daha önce bir yerlerde görmüş gibiyim. Beni görünce gelmemi işaret ediyor. Ona yaklaşırken kollarıma bakıyorum ve rengimin çok daha koyulaştığını görüyorum. Kafamı elliyorum ve saçlarımın kıvırcık olduğunu fark ediyorum.

– Nino! diye bağırıyor güzel kız.

– Mariana!

Sevgilimin kolları arasına atlıyorum ve onu tutkuyla öpüyorum.

Sıçrayarak uyanıyorum. Koskocaman bir köpek suratımı yalıyor.

8

Günlerdir sürekli kötü rüyalar görüyorum. Eğer eskisi gibi uyuyamazsam, hayatım bütün anlamını kaybedecek. Bir sıkıntının ardından diğeri gelir; artık Mariana'yı da hiç göremiyorum. Onun yerine başka bir kız geldi. Belki tatile gitmiştir. Belki de okula dönmüştür ya da başka bir iş bulmuştur. Bildiğim tek şey onu özlediğim. Bu, üç gündür böyle sürüyor ve ben artık bekleyemiyorum. Dükkâna gidip ona ne olduğunu soracağım. Kararlı davranmam gerekiyor. En sonunda karar veriyorum. Tabii ki caddede karşıdan karşıya hızlı geçmek istiyorsanız bu, hiçbir zaman mümkün değildir. Sağ ya da sol şeritten gelen bir araba mutlaka vardır.

Yeni alınan eleman oldukça sempatik bir kıza benziyor, ama Mariana'daki güzellik onda yok. Mariana'dan daha küçük ve gözlük takıyor. Birçok insanın tersine o, bana uzaydan gelmişim gibi bakmıyor. Daha yeni olduğu ve dilencilerle daha bir sorun yaşamadığı belli oluyor. Vakit kaybetmeden ona Mariana'yı soruyorum. Genç kadın gözlüğünü düzeltip bana acıyla bakıyor. Bu kadar basit bir soruyu cevaplarken neden bu kadar tereddüt ettiğini anlayamıyorum. Hazin bir ses tonuyla "Mariana öldü," diyor. İlk tepkim göz yaşlarına boğulmak oluyor; ama kendime hâkim olmam gerek, çünkü benim onun sevgilisi olduğum düşünülebilir. Ölmüş olsa bile onun saygınlığını devam ettirmeliyim. Dilenci kimliğimin farkındayım, o zaman buna göre davranmam gerekir. Sessizliğin içinde, her şeyin hızla değiştiği bir şehrin göbeğinde yalnızken bana ağlamaktan başka bir şey kalmayacak, ama garson kızın yanından ayrılmadan önce bir şeyi bilmem gerekiyor. Ağzıma almaya cesaret edemediğim o soruyu soruyorum: "Ona ne oldu?" "İntihar etti," diye yanıtlıyor genç kadın. Sinirden haykırmamak için kendimi tutmaya çalışarak "Neden?" diyorum. "Kasadan elli real aldı. Dükkânda bir güvenlik kamerası olduğunu bilmesi gerekirdi." "Ama Mariana hırsız değildi. Yanılmış olmalılar!" "Paraya ihtiyacı olduğunu ve kasadan yerine koymak üzere aldığını söyledi, ama patron böyle bir şeyin devam etmesini istemedi. Zavallı kız az kalsın hapse girecekti. Evet, bütün bunlar çok üzücü, ben de çok üzgünüm," diyor bana, gözlerini yere indirmeden önce. Kalbim, boğa-

zım ve ruhum hınçla doluyor. Aklıma hemen Roberto pisliği geliyor. Eğer o benim paramı çalmasaydı, Mariana'nın ihtiyacı olan parayı ona ben verebilirdim. Aklıma bir de meyve suyu dükkânlar zincirinin sahibi geliyor. Bir keresinde Ferrari'sinin içinde gelmişti. Bu spor arabayla gezmenin saati bile elli realden fazla eder. Mariana'nın hayatı o araba kadar önemli değil miydi acaba bu adam için?

Gözlerim yaşla dolu, dükkândan çıkıyorum. Her şey gözümün önünden geçiyor: Yıkılan evimiz, annemin ölümü, Mariana, plaj, güneş, ara sokakların pis kokusu... Bütün bu görüntüler kafamda artık anlamlarını anlayamadığım kelimelerle birlikte dolanıyor. Tamamıyla yıkıldım. Öyle ki karşıdan karşıya geçerken arabaların geçip geçmediğine bile bakmıyorum. Sürücüler bana korna çalıyorlar. Araçlarıyla bana sürtüp geçiyorlar. Burada, caddenin ortasında bir araba gelip de beni ezene kadar bekleyebilirim. Böylece Mariana'ya da kavuşmuş olurum. Birlikte aynı düşü görerek, bir daha acıkıp susamadan sonsuza kadar uyuruz. Belki yukarıda bin bir meyvesi olan ağaçlı bir bahçenin ortasında kocaman bir evimiz olur. Zamanlarını gülmek ve eğlenmekle geçirecek sağlıklı ve iyi beslenen çocuklarımız olur ve annem yan komşumuz olur. O da güzel ve mutluluk dolu olur. Aşk bu olmalı: Birisiyle aynı düşü kurmak ve birlikte bir daha hiç uyanmamayı dilemek...

Ama sanki çok daha güçlü bir şey beni caddenin diğer tarafına doğru çekiyor. Yaşama güdüsü de bu olsa gerek...

Bana kıyafet veren adam yanıma yaklaşıyor. Hüznümü dağıtmaya çalışarak, "Uzun zamandır sizi görmemiştim," diyorum ona. "Memleketime gittim. Annem çok hasta ve bakabilmek için onu buraya getirdim," diye yumuşak ve alçakgönüllü bir tavırla açıklıyor bu tatlı adam. Onun hasta annesinden bahsettiğini duyunca benim aklıma da annem geliyor ve hüzünleniyorum. Annesi hakkında ona ne diyeceğimi bilemediğimden hiçbir şey demiyorum, ama birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra ona, "Buralı olmadığınızı tahmin etmiştim, konuşurken farklı bir aksanınız var," diyorum. Gülüyor. "Bunu duymak hep çok komik gelir bana, çünkü ben Portekiz'in Porto şehrinden geldim. Ve esas siz bize göre aksanlı konuşuyorsunuz. Özellikle de Riolular... Rio'da insanlar ağızlarında bir rüzgâr varmış gibi tıslayarak konuşuyorlar. Özellikle de sen küçüğüm, böyle konuşuyorsun." Farklı bir şekilde konuştuğumun farkında olmayarak afallamış bir halde, "Bu bir iltifat mı?" diye soruyorum. Omzuma dokunarak bana, "Sen konuştuğunda sanki güzel bir müzik okşuyor kulaklarımı," diyor. Mutlulukla "Gerçekten mi?" diye bağırıyorum. "Eee, artık çalışmıyor musun?" Gözyaşlarımı tutarak iç geçirmekle yetiniyorum. Adam bana yirmi real veriyor, "Kırmızı et ye, sana iyi gelir, biraz solgun görünüyorsun."

Yavaşça bulutumun üstünden iniyorum. Rio üzerinde uçuyorum. Ben yıldırım tanrısı Xangô'yum. Rio'nun muhteşem bir şehir olduğu doğru, ama insanların yaşam tarzı hızlandıkça bu şehir de tehlikeli bir şekilde çirkinleşiyor. Gecekondu mahalleleri yıkılıyor ve çok daha fazla insan yoksullaşıyor. Şehirde olup biten her şeyi görüyorum; bunlar hiç de hoş olmayan şeyler. Çöp kutularını karıştıran ümitsiz insanları, cüzdan çalmak için bıçaklarla birbirlerine saldıranları, intihar edenleri izliyorum. Onların hemen yanında demir parmaklıklar, çitler ve mat camlar ardında bütün bu sefaletle ilgilenmeyen zenginler var. Yaşlısı genci, hepsi de milyoner oyunlarıyla vakit geçiriyorlar ve hiç de eğlenmiyorlar. Hayatlarının hiçbir anlamı kalmamış. Komşuları pislik içinde boğulurken bir şatoda nasıl mutlu olunabilir ki? Zenginler ve fakirler hep olacaktır, ama şu anda zengin ile fakir arasında sanki bir uçurum var. Dünya çok daha fazla bencilleşmiş. Dünyanın bir değişim rüzgârına ihtiyacı var.

Yeterince ağladım. Temiz hava alabilmek ve zenginlikle fakirliğin, mutlulukla kederin uyumsuzca yan yana durduğu bu bölgenin tamamına bakabilmek için şehri terk etmeliyim. Eşim Iansã ile Pao de Açucar Dağı'nın tepesine yerleşiyorum. Rüzgârın ve ölülerin tanrıçası Iansã'dan şehre doğru üflemesini istiyorum. Şehrin bütün binaları rüzgârla yıkılıyor. Sadece terreiro'lar, kiliseler ve devlet daireleri ayakta

kalıyor. Rio gözümüzün önünde her şeyi parlatan güneşin sıcaklığıyla birlikte ayrışıyor. Ben de yağmuru çağırmak için gök gürültülerimi kullanıyorum. Ve Rio'da tufan başlıyor. Iansã rüzgârı daha da güzel üflemeye başlıyor. Şehirdeki her şey havada uçuşuyor. Yağmur bütün şehri yıkıyor. Akarsular oluşuyor ve Rio'daki bütün pislikleri buradan çok uzağa götürüyorlar. Sonra Iansã ve ben, Rio'yu baştan yapılandırıyoruz. Önceden şatoların olduğu yerde artık büyük evler var. Gecekondu mahalleleri yok oldu. Her yerde irili ufaklı evler var. Artık herkesin başını sokacak bir çatısı var.

Yapmış olduğumuz şeyle gurur duyuyorum. Rio de Janeiro tekrardan dünyanın en güzel şehri haline geldi. Birden omzumda bir el hissediyorum. Kurtarıcı İsa beni bulmak için Corcovado tepesinden inmiş, "Gel, bütün dünyanın bize ihtiyacı var," diyor.

Adım Nino ve ben on dört yaşındayım. Copacabana plajının ortasında duruyorum. Kum ince ve yumuşak. Gündoğumunu izliyorum. Bugün her şey mümkün.

Bir elin hafifçe omzuma dokunduğunu hissediyorum. Başımı çevirdiğimde nazik beyefendiyi görüyorum.

– Ah, sen miydin Portekizli? diyorum gülümseyerek.

– Benim adım Osvaldo, ya seninki nedir yavrum?

– Nino.

– Atlantica Bulvarı'ndan arabayla geçiyordum ve senin denizi seyrettiğini gördüm. Sen olduğundan emindim. Nasıl gidiyor oğlum?

Bana karşı gösterdiği sıcakkanlı tavır yanaklarımdan yaşlar akmasına sebep oluyor. Osvaldo saçlarımı okşuyor ve aç olup olmadığımı soruyor.

– Tabii ki açım! diyorum kahkahalarla gülerek. Benim hayatım açlıkla geçiyor, hatta ben profesyonel bir açım.

Osvaldo merhametle gülümsüyor ve elimi tutuyor. Plajdan arabasına doğru yürüyoruz. Yeni koruyucumun sayesinde bir kral gibi karnımı doyuracağımı bildiğimden içim sevinçle doluyor.

Osvaldo'nun çok güzel bir arabası var; bir Citroen Xsara. Hayatımda ilk defa bir otomobile biniyorum. Rüyada gibiyim. Her zaman sakin bir görünümü olan Osvaldo rahat görünüyor ve arabayı hızlı kullanıyor. Bense içimden gülüyorum. Ayrton Senna'yı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kelimeler aklımda dans etmeye başlıyor. Onları bir araya getirmek için havada yakalıyorum.

– Osvaldo, bir şey düşünüyorum. Oturup bekleyerek geçirdiğim iki seneyi düşünüyorum. Bu sabah, her gün yaptığım gibi plaja gittim, ama denizi bu sefer ayakta izledim. Şimdi başka bir şey daha düşünüyorum. Ben annemi yitirdim ve bu bana çok acı veriyor. Annenizin hasta olması da herhalde sizi üzüyordur. Hasta olmak hiç de hoş değil. Osvaldo, size an-

nenize bakmamı teklif ediyorum. Siz benim karnımı yeteri kadar doyurun, ben de bütün kalbimle sizin annenize bakayım.

Adamın gözlerinin parladığını görüyorum. Tam da kırmızı ışıkta durmuşken Osvaldo bana doğru dönüyor.

– Anlaşma tamamdır, diyerek elimi sıkıyor.

Hayatımda ilk defa biri benim elimi sıkıyor ve ben, bir anda kendimi büyük biri gibi hissediyorum.

En az benim kadar duygulanan Osvaldo, birkaç saniyedir yeşile dönen trafik lambasına dikkat etmiyor ve arkamızdaki sürücüler deli gibi bize korna çalmaya başlıyorlar. Osvaldo gaza basıp tekerleri kaydırıyor. Katıla katıla gülüyoruz. Daha önce olmadığım kadar iyi hissediyorum kendimi. Sanırım yeni bir hayatın başlangıcındayım.

Osvaldo arabayı parmaklıklı bir kapının önünde durduruyor. Siyah bir güvenlik görevlisi bize kapıyı açıyor. Osvaldo, Rodrigo de Freitas gölünün karşısındaki Epitacio-Pessoa Bulvarı üzerinde kocaman bir evde oturuyor. Buradan Kurtarıcı İsa'nın heykelini rahatlıkla görebiliyorum; sanki bana göz kırpıyor. Bu, yeni bir hayatın başlangıcı! Oturduğum yerden bana sunulanları görememişim. Bundan böyle bütün hayatımı ayakta durarak geçireceğim!

Eve girdiğimde gözlerime inanamıyorum. Her şey yepyeni, tertemiz ve gözalıcı. Osvaldo buzdolabını açıyor.

– İstediğin her şeyi ye, gücünü geri kazanman gerekiyor.

– Gerçekten her şeyi mi? diyorum fal taşı gibi açılmış gözlerimle.

Bir anda kafamın içinde müziği duyuyorum. Karnaval başlıyor. Samba! Samba!

Zeytin, peynir, jambon, bisküvi, meyve ve çikolata yiyorum. Bu sırada Osvalda eğlenceli bir tavırla beni izliyor.

– Sanırım fazla yedim.

– Umarım hasta olmazsın.

– Yok yok... Annem hep şöyle derdi: "Fazla, yeterli olmayan gibidir." Ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

– Gel, şimdi de benim anneme bakalım.

Osvaldo elimden tutuyor ve birlikte bir kat yukarı çıkıyoruz. Koridorda duvara asılı, canlı renklerle boyanmış mükemmel tablolar görüyorum.

Ve işte Bayan Lea, hikâyenin devamını biliyorsunuz. Sizin odanıza girdim ve beni şaşırtan şey teninizin koyuluğu oldu.

– Ve Osvaldo'ya gerçekten onun annesi olup olmadığımı sordun. Osvaldo güldü. O zaman ben sana rahmetli eşimin ve benim Brezilyalı olduğumuzu ve 50'li yıllarda Portekiz'e göç ettiğimizi, Osvaldo'nun orada dünyaya geldiğini ve on yıldır da burada, Brezilya'da yaşadığımızı anlattım.

– İşe gitmeden önce Osvaldo yaklaşıp bana güvendiğini söyledi. Ve o haklı. Sizinle yalnız kaldığınız anda annemle kendimi düşündüm ve sizin mutlu olmanız için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Ve işte daha şimdiden üç saattir konuşuyorum! İşte hepsi bu Bayan Lea.

– Sanırım seninle çok iyi anlaşacağız benim küçük Nino'm. Bana anlatacak başka hikâyen var mı? Haydi kelimelerle oyna Nino.

MICHEL BRÛLÉ

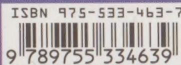
Uyumak İsteyen Çocuk

Uyumak İsteyen Çocuk, Rio de Janeiro'nun kenar mahallelerinden birinde yaşayan, annesini kaybettikten sonra kent yakınlarındaki Copacabana Plajı'nda dilenen Nino'nun hikâyesini anlatıyor. Kavga etmek ve çetelere katılmak yerine yaşam mücadelesine girişen Nino, yeterli para toplayıp karnını doyurduğunda huzurlu bir şekilde uyumakla yetiniyor. İşte o andan itibaren sihirli bir dünyaya yolculuğa çıkıyor. Rüyalarında bazen futbol yıldızı, bazen şeyh ya da rock yıldızı olabiliyor.

Başyapıt kabul edilen *Küçük Prens* ve *Kibritçi Kız* gibi her yaştan çocuğun ilgiyle okuyacağı *Uyumak İsteyen Çocuk*; İtalyanca, İspanyolca, Japonca, Korece, Sırpça, Romence, Hırvatça ve Slovakçaya çevrildi.

ISBN 975-533-463-7
9 789755 334639

